

„Tobula stiprybė per tobulą silpnumą“

*Šis Viljamo Marijono Branhamo pamokslas buvo pasakytas 1961 m. lapkričio 19 d.,
Džefersonvilio mieste (Indianos valstija, JAV).*

1 Labas rytas, draugai. Ir... gera vėl būti čia šį rytą, šį lietingą, snieguotą, permainingą rytą. Žinau, kad dauguma iš jūsų važiuodami turėjote įveikti sunkumus, atvykote iš toli. Ir mes turime... šiuos brangius draugus, kurie atvyko iš Čikagos ir Alabamos, ir Džordžijos, ir Tenesio, ir Ilinojaus, ir iš visur aplink, šiomis dienomis, todėl mes esame... pasitikime, kad Dievas suteiks Savo apsaugą jums sugrįžtant. Ir tokia yra mūsų malda, kad Jis apsaugotų jus keliuose, tuose pavojinguose keliuose, nes žiemos metu jie tampa slidūs. Ir ši šalies teritorija žiemos metu yra nepalanki. Tai yra pati gražiausia šalies teritorija pavasarį arba rudenį, bet žiemos metu ir vasaros metu čia yra labai nepalanku.

2 Taigi, aš nemanau, kad jie jau pradėjo daryti įrašą. Ir aš tiesiog norėčiau padaryti pareiškimą susijusį su praėjusio sekmadienio pamokslu. Priežastis dėl kurios aš... aš užlaikiau garsajuostę ir neleidau jiems jos pardavinėti, išėmiau ją, na, kadangi visų pirma aš turiu ją dar kartą perklausti. Nes labai dažnai, tokiu būdu, čia bažnyčioje aš pasakau tokius dalykus, kurių visiems likusiems klausytojams nepasakyčiau, nes kartais dėl to iškyla suklopimo akmenys. Ir kartais tai sukelia klausymus net mūsų žmonių tarpe čia, bažnyčioje. Ir tai...

3 Aš nesakau to (nesakau tų dalykų) tam, kad pasirodyčiau abejingas, tačiau kartais po patepimu tu sužinai apie dalykus, apie kuriuos tu ne... tu neišdrįstum žmonėms pasakyti. Tuomet kartais po patepimu, kas nors išsprūsta (Suprantate?), ir tu pats to nepastebi. Ir vienas iš tokių dalykų, aš manau, buvo pasakytas (tą praėjusį sekmadienį), tai kam nors gali sukelti... kai aš paminėjau, kad niekada netikėjau kvietimu prie altoriaus. Suprantate? Aš noriu apie tai pakalbėti ir paaiškinti tam, kad jūs galėtumėte suprasti. Visoje Biblijoje nei karto nebuvo kvietimo prie altoriaus. Rašte tokio dalyko nėra. Niekur ištisais periodais tai nebuvo daroma iki metodistų periodo, maždaug prieš du šimtus metų. Suprantate? Kvietimas prie altoriaus yra tada, kai žmonės ateina ir yra stengiamasi įtikinti ir įtraukti žmones: „Nagi, Jonai. Tu žinai, jie... Tavo motina numirė melddamasi už tave. Nagi ateik, Jonai“. Tai ne įsitikinimas, draugai. Ne. Tokie... tokie... aš... labai retai išgirsi, kad vienas iš tokių toli nuėjo. Ir tokiu būdu jūs viską darote. Dėl šios priežasties bažnyčia šiandien yra visiškoje painiavoje, dėl tokių dalykų.

6 Įsitikinimas, tau nereikia sakyti nei žodžio, broli; Ten yra Dievas ir Jis tuo pasirūpino. „Petru dar kalbant šiuos Žodžius, Šventoji Dvasia nužengė ant tų, kurie girdėjo Žodį“. Suprantate, matote, matote? Ten nebuvo kvietimo prie altoriaus (Suprantate?), tokio dalyko iš vis nėra. Taigi, altorius yra maldos vieta, kurioje... Kiekvienas žmogus ateinantis į bažnyčia pirmiausia turėtų ateiti, atsiklausti prie altoriaus, tyliai pasimelsti Dievui ir maldoje išreikšti prašymą ir...

ir už savo mylimuosius, ir padėkoti Dievui už tai, kas dėl jų buvo padaryta, po to sugrįžti į savo vietą.

Ir tuomet bažnyčia yra vieta, kurioje Dievo Žodis... „Ir teismas prasideda nuo Dievo namų,“ – kuriuose prasideda Žodžio teismas. Tuomet... Bet šiandien mes... mes tai taip atvirkščiai pakeitėme.

9 Taigi, aš neturiu nieko prieš tuos, kurie organizuoja kvietimą prie altoriaus. Suprantate? Tai... Ir aš pats esu nemažai jų organizavęs ir turbūt aš dar daugiau jų organizuosiu, jeigu ir toliau tarnausiu. Bet kas liečia mane... Matote jūs... jūs... jūs sukviečiate per daug. Ir aš neturiu nieko prieš tai, tame nėra žalos. Viskas su tuo yra gerai. Suprantate? Nes paklauskite, Jėzus pasakė: „Joks žmogus negali ateiti pas Mane, jeigu Mano Tėvas jo pirma nepritrauks. Ir visi, kuriuos Tėvas man Davė, ateis pas Mane“. Tai tiesa. Todėl tuomet (Matote?) jie yra... Tai paverčia jūsų kvietimą prie altoriaus visiškai Beverčiu. Suprantate? Suprantate tai? „Visi, kuriuos Tėvas...“. Jūs... Mūsų... mūsų atsakomybė yra pamokslauti Žodį. Biblijoje pasakyta: „Tie, kurie įtikėjo buvo pakrikštyti“. Atgailaukite ir pasikrikštykite Jėzaus Kristaus Vardu dėl atleidimo, nuodėmių atleidimui. Ką? Pasikrikštykite Jėzaus Kristaus Vardu nuodėmių atleidimui (Suprantate?) ir tuomet jūs gausite Šventosios Dvasios dovaną.

12 Bet kai jūs įtikinėjate ir traukiate, ir gasdinate žmones, ir įkalbinėjate žmones... Žmonės turi ateiti rimtai, blaiviai, turėdami įsitikinimą ir tuomet priimti Kristų. Tuomet pirmas dalykas, kurį jie padaro iš karto priėmę Kristų, sėdėdami savo kėdėse, kitas dalykas yra būti pakrikštytiems Jėzaus Kristaus Vardu atleidimui tų nuodėmių, dėl kurių jie yra įsitikinę, kad buvo neteisūs. Štai kaip jiems yra atleidžiamos jų nuodėmės. Suprantate? Nes jie atgailavo; buvo pakrikštyti, kad žmonės galėtų atsiminti, kad: „Aš priėmiau Kristų kaip savo asmeninį Gelbėtoją“; tuomet jūs esate kandidatas [gauti – Vert.] Šventąją Dvasią. Bet dabar daug žmonių tęsia toliau, įtikinėja ir kviečia prie altoriaus, ir daro tokius panašius dalykus, kas nėra blogai. Aš tam nesipriešinu; dėl manęs tai yra visiškai gerai, jeigu kas nors nori tai daryti. Bet man pačiam, tai yra ne pagal Raštą (Ar suprantate?) ir taip man... man tiesiog patinka pasilikti su Raštu.

14 Ir todėl priežastis dėl kurios aš užlaikiau tą garsajuostę buvo ta, kad jeigu jūs ją išleistumėte, mes į savaitę sulauktume penkių šimtų laiškų į kuriuos turėtume atsakyti. Kiekvienas... Tik „užminkite“ ant nedidelės tradicijos, kurios kas nors laikosi ir daugiau jums nieko nereikia daryti, tuomet viskas prasideda vėl iš pradžių. Ir aš manau, kad dažnai aš esu šiek tiek per daug kritiškas [vairių, panašių dalykų atžvilgiu. Ir aš nenoriu toks pasirodyti, tačiau kartais tarnavimo pareiga tave patraukia ton pusėn (Jūs suprantate?); jie... jie skatina tave palinkti į tą pusę. Ir todėl aš esu įsitikinęs, kad žmonės tai supranta.

16 Dabar mes esame labai dėkingi, kad vis dar turime Gerą Dangiškąjį Tėvą, Kuris... Kuris nežiūri į mūsų klaidas ir neįskaito mums jų. Aš skaičiau Knygoje... Romiečiams 4-ame skyriuje, kuriame Paulius parašė dieviškąjį Abraomo gyvenimo apibūdinimą. Taigi, mes žinome, kad Abraomas daug kartų kaip ir pasimesdavo taip, kaip ir mes. Bet kai... apibūdinimas buvo parašytas, jame nebuvo

paminėtas nei vienas kartas apie jo pasimetimą (Matote?), niekada jų net nepaminėjo, pasakė:

Abraomas nesuabejojo Dievo pažadu per netikėjimą; bet buvo stiprus.... atiduodamas garbę Dievui;

Suprantate, ir aš tikiuosi, kad tokiu būdu bus apie mane parašyta, ne apie mano klaidas ir kitus dalykus, bet apie tai, ką aš stengiuosi padaryti, mano širdies ketinimai Dievo žmonių atžvilgiu.

19 O dabar mes susirinkome šį rytą tam, kad... kad pasistengtume pasakyti šį pamokslą čia, kurį galbūt Viešpats suteikė mums, kad pasidalintume su žmonėmis. Ir viliamės, kad tai suteiks jums naudą ir suteiks man naudą, nes mes esame kartu ir gyvename nepakartojamu laiku ir paskutiniuosiose dienose. Taigi prieš pat maldą aš norėčiau perskaityti kelias vietas iš Žodžio: vieną prieš maldą ir kitą po maldos. Ir pirma, kad pradėtume mūsų tarnavimą ir šitą jo dalį, aš noriu perskaityti iš Knygos Hebrajams, 11-ojo skyriaus Hebrajams ir pradėsime nuo 30-os... 32-osios eilutės, kalba apie tikėjimą.

Ir ką man daugiau pasakyti? Nes man neužtektų laiko papasakoti apie Gedeoną... Baraką... Samsoną... Jeftą... Dovydą... Samuelį, ir pranašus,

kurie per tikėjimą nugalėjo karalystes, darė teisumą, įgijo pažadus, užčiaupė liūtų nasrus, užgesino ugnies siautėjimą, pabėgo nuo kalavijo ašmenų, iš silpnumo tapo stiprūs, tapo narsūs kovoje, privertė bėgti svetimųjų... svetimųjų kariuomenes.

Moterys atgavo savo mirusiuosius, prikeltus gyvenimui; o kiti buvo kankinami, nepriimdami išvadavimo, kad gautų geresnį prisikėlimą;

ir kiti patyrė žiaurių pasityčiojimų ir nuplakimų išbandymą, taip, dargi pančių ir įkalinimų: jie buvo užmėtomi akmenimis, pjaustomi pusiau, gundomi, žudomi kalaviju, klajojo aplinkui avikailiuose ir ožkenose; būdami skurde, varginami, kankinami...

Atkreipkite dėmesį į tai, kas skliausteliuose.

(kurių pasaulis nebuvo vertas); jie klajojo dykumose ir kalnuose, ir urvuose bei žemės duobėse.

Ir tie visi, per tikėjimą įgavę gerą atsiliepimą, negavo to, kas pažadėta;

Dievui mums paruošus kai ką geresnio, kad jie be mūsų netaptų tobuli.

21 Kai aš skaitau tų narsių karių istorijas, man kyla klausimas, ko bus vertas mūsų menkas liudijimas, kai mes stovėsime su tais žmonėmis tą dieną.

Prieš pat maldą, ar kas nors norėtų būti prisimintas Dievo akivaizdoje? Tiesiog pakelkite savo ranką ir kokį poreikį beturėtumėte, tegul Jis pamatys ir išgirs, ir suteiks jums tai dabar, kai mes palenkiame savo galvas.

23 Mūsų maloningasis, mylintis Tėve, šį rytą mes nuolankiai prisiartiname prie Tavo sosto Jėzaus, Tavo Sūnaus Vardu, kad pasimelstume už save ir kitus. Kad Tu pirma, Viešpatie, atleistum mums visus mūsų nusižengimus ir mūsų neteisybę. Ir po to mes melsimės už kitus, Viešpatie, kad jiems taip pat būtų atleista ir Tavo Bažnyčia būtų pritraukta arčiau Tavęs. Nes iš tiesų, Viešpatie, savo širdyje mes tikime, kad Tu esi pasiruošęs darbui su Savo Bažnyčia,

esi pasiruošęs paimti Ją iš pasaulio ir perkelti į Dievo Karalystę. Bet, Viešpatie, padėk mums pasiruošti tai valandai. Tegul šį rytą bus tas laikas, Viešpatie, kuriuo kiekvienas iš mūsų atidės kiekvieną našta ir nuodėmę, kuri taip lengvai mus apninka, kad galėtume kantriai bėgti lenktynėse, kurios yra mūsų priešakyje.

25 Ir aš meldžiu, Dangiškasis Tėve, šiandien, kad Tu išgydytum sergančius ir negaluojančius. Yra daug kenčiančių visoje šalyje, ir rykščių, ir virusų, kaip daktarai jas vadina. Ir aš meldžiu, kad Tavo gydančios dorybės, Viešpatie, būtų pasiūstos tiems žmonėms. Taip pat, kad šį rytą galėtų atvykti į šį mažą susirinkimą, dauguma automobiliu važiavo šimtus mylių, išvažiavo vakar vėlai naktį ir važiavo per naktį ir iki pat ryto šiandien, ir vairuoti buvo sunku, kol atvažiavo iki bažnyčios. Ir dabar sninga ir kelyje snigo. Dieve, mes meldžiame, kad Tu ypatingai juos palaimintum. Be jokios abejonės, kad atvyktų, dauguma turėjo atsakyti didelės dalies ateinančios savaitės duonos kąsnio, ar kitų dalykų, ar dalykų, kuriems būtų galėję išleisti savo pinigus, kurui ir daiktams.

Dieve, tas, kuris pas Tave ateina tuščiomis, išeis pertekliuje. Tu tai pažadėjai. Ir aš meldžiu, kad Tu pripildytum jų širdis ir jų sielų pintines taip kupinai gerais Dievo dalykais, kad jie išeitų trykšdami neapsakomu džiaugsmu ir pilni šlovės. Tegul šių brangių žmonių taurės bus perpildytos sklidinai dvasiniais ir gerais dalykais iš Dievo.

28 Palaimink kiekvieną ranką, Tu žinai poreikį, kuris slypi už tos rankos, Viešpatie. Aš prašau, kad Tu ypatingai juos palaimintum. Mes jau pamatėme Tave, šią praėjusią savaitę kaip Tu taip stebuklingai atsakei į maldą per kelias akimirkas, kritiškose padėtyse ir dėl ligų, ir bėdose. Tu esi visur esantis Dievas, palaikantis Savo tarnus. Aš meldžiu, Dieve, kad Tu palaikytum juos šį rytą. Atsakyk jiems pagal jų troškimą, Viešpatie, jų širdies. Aš netikiu, kad jie nori kažko savanaudiškai, ar... ar kad už to slypi blogi ketinimai. Aš meldžiu, kad Tu palaimintum juos.

O dabar, Tėve, prisimink mane šiandien ir tegul aš galėsiu taip patraukti save iš kelio... Visi iš mūsų nuo pastoriaus iki pat vaikų, tegul mes galėsime paguldyti save ant Dievo aukuro ir atverti savo širdis, ir klausytis Šventosios Dvasios, kai Ji kalbės mums. Pakreipk mūsų indus Tavo pa... kad priimtų Tavo palaiminimus, kad [indų] tinkama pusė būtų viršuje. Tuomet įliek patepimo Aliejaus jėgą į juos. Ir suteik mums jėgą, Viešpatie, kurios mums reikia dienoms, kurios laukia priešakyje. Suteik šitą palaiminimą. Mes prašome to Jėzaus Vardu. Amen.

30 [Brolis Branhamas atsako kažkam, kas paklausė jo dėl telefono skambučio – Red.]: Aš nežinau. Jūs užsirašykite jo telefono numerį ir pasakykite jam, kad aš perskambinsiu po bažnyčios. Aš nežinau.

Melskitės už mane. Brolis Džekas Moras dabar paskambino ir vis dar bando įtikinti mane, kad atvykčiau ten šią savaitę. Suprantate? Aš tiesiog nesijaučiu... tam pasiruošęs (Suprantate?) ir todėl aš nežinau, ką daryti. Aš myliu brolių Džeką. Ir ten bus tas didelis suvažiavimas ir jis atsakė tokių vyrų kaip Bufas Klibornas ir kitų, atvykimo. Todėl vis dar laukdamas, jis visur iškabino savo reklamas, laikydamas man vietą, kad atvykčiau. Todėl man... man patinka jausti stiprią trauką, kad reikia vykti. Suprantate? Ir aš...

32 O dabar mes atsiversime dar kartą Antrąjį Konrintiečiams ir pradėsime 12-ąją eilutę iš Antrojo Korintiečiams, ir perskaitysime vieną eilutę iš Rašto kaip pamokslo temą, jeigu

Dievas leis. Pirmas Korintiečiams... Ar Antrasis Korintiečiams, tiksliau, 12-asis skyrius ir 9-oji eilutė. Aš noriu perskaityti pirmą frazę... Arba antrą frazę iš 9-osios eilutės, jos dalį.

Bet jis man tarė: „Mano malonė tau yra pakankama, nes mano stiprybė tampa tobula silpnume“.

Leiskite man tai dabar perskaityti dar kartą, kad jūs tikrai suprastumėte pamokslo temą. Suprantate?

Bet jis man tarė... (tai Dievas kalbantis Pauliui)... „Mano malonė tau yra pakankama, nes mano stiprybė tampa tobula silpnume“.

34 Tuomet, jeigu turėčiau įvardinti pamokslo temą, norėčiau pasirinkti šią, apie stiprybę – „Tobula stiprybė per tobulą silpnumą“. Jeigu esame silpni, mes turime stiprybę. Tai yra neįprasta tema esant sekmininkiškoje asamblėjoje pasirinkti... pasirinkti temą apie silpnumą, nes mes visada liudijame, kad esame tokie stiprūs.

Ir aš jau esu sakęs anksčiau, kad aš tiesiog stengiuosi melstis visos savaitės metu ir atrasti, apie ką būtų gerai kalbėti susirinkusiesiems. Jeigu aš tik šiaip ateičiau čia, kad būčiau išgirstas, tuomet aš labiau rinkčiausi pasiklaudyti kieno nors kito šį rytą, kuris čia atsistotų.

36 Atvirai tariant, prieš kelias dienas aš buvau Kentukyje ten su brolio Gabeharto žmonėmis. Kai buvau pasiruošęs išeiti iš jų namų, šio brangaus brolio ir žmonos, ir jų šeimos, tada man toptelėjo šita mintis.

O šiek tiek prieš tai aš pabuvojau kituose namuose. Aš stovėjau lauke ir viena ponija pasakė: „Aš norėčiau pabendrauti su šiuo tarnautoju“. Ir aš atėjau į jų nedidelį namą. Ir ten buvo... Ji pasakė: „Ar jūs esate brolis Branhamas?“.

Aš atsakiau: „Taip, ponija“.

Ji pasakė: „Man taip gėda dėl to, kaip atrodo mano namai, – ir ji pasakė, – kad pakviečiau jus užteiti vidun“. Ji pradėjo verkti. Ji pasakė: „Bet aš turiu tokį poreikį ir aš labai jumis pasitikiu“.

Ir aš sužinojau, kad tai buvo ta vieta, kurioje mes buvome apsistoję pas mūsų sesutę Koks... ten pat... močiutėlė su garsajuosčių grotuvu vaikščiodavo po kaimynystę grodama garsajuostes. Štai taip. Štai kaip tai buvo. Suprantate?

40 Būdamas tuose namuose aš apsidairiau, kuklus namelis, maždaug toks, kokiame aš buvau užaugintas, bet ant sienos buvo daugybė Kristaus paveikslėlių. Ten ant stalo buvo padėta Biblija. Aš pasakiau: „Aš niekada gyvenime nesu turėjęs tokios garbės; į štai tokius namus man patinka ateiti“. Ji paprašė dėl poreikio kitam žmogui. Po penkių valandų, kai mes kartu pasimeldėme, ši močiutėlė ir aš kartu pasimeldėme, Dievas atsakė.

Todėl mes dar kartą pasimeldėme ir motina Koks, ir aš, ir kiti buvę prie stalo tą rytą, nusilenkėme ir paprašėme Dievo, kad suteiktų mums galimybę padarytą kažką dėka tų pastangų, kurias ji sudėjo. Ir dėka to prašymo Dievas atvėrė kelią. Suprantate? Jis yra Dievas.

42 Mes bandome savo silpnumą padaryti pasiteisinimu. Mes norime pasakoti kokie dideli esame, kokie didingi mes esame. Aš manau, kad tai yra vienas iš dalykų, kurį aš... dėl kurio Dievas man davė šią temą, tam kad mes išmestume tai iš galvos. Suprantate?

Yra ir smulkūs dalykai, kuriuos mes darome. Ir tai yra priežastis dėl kurios mes susirenkame bažnyčioje, kad atrastume, kokie yra mūsų nusižengimai, ir kokių dalykų dėka galime tapti geresni. Jeigu mes ateiname į bažnyčią dėl bet kurios kitos... bet kurio kito tikslo nei šis, man labai gaila, bet iš tokio ėjimo į bažnyčia mes negausime daug naudos. Mes privalome ateiti, kad sužinotume kokios yra mūsų silpnos vietos, sužinotume savo blogąsias puses ir savo... kaip... kad pamatytume kokie menki mes esame ir kad sudėtume savo pasitikėjimą į Kažką, Kas yra stiprus. Bet kai mes turime silpnąsias vietas...

44 Mūsų tarpe yra tiek daug tokių, kuriems patinka liudyti arba patinka galvoti, kad mes esame nepakankamai geri; ir dėl to mes tai padarome savo pasiteisinimu: „Aš neturiu išsilavinimo; Aš neturiu sugebėjimo; Aš negaliu to padaryti“. Ir jeigu jūs to laikotės ir taip toliau darote, taip ir toliau tęsiate, tuomet jūs negalite nieko pasiekti. Bet būtent per tai, kad mes savo pasiteisinimui naudojame savo silpnumą, Dievas panaudoja būtent šitai, kad per tai atliktų darbą. Suprantate? Jis laukia, kol mes pasieksime tokią būseną tam, kad Jis galėtų mus panaudoti. Mes... mes imame pasiteisinimus ir sakome: „Na aš... aš... aš... aš negaliu to padaryti, aš nesu pakankamai geras. Aš... aš negaliu to padaryti“. O Dievas pasinaudoja būtent tuo, kad per tai atliktų darbą. Tai tiesa.

Dėl šios priežasties Jis... Jis mus pasirenka, nes mes esame tokioje padėtyje. Taigi, tai skamba keistai, bet vos už kelių minučių mes prieisime prie to priežasties, jeigu Dievas leis. Mes... mes atrandame tiesiog kaip ir perskaitėme, kad silpnumas ir atmetimai... Ir mes atrandame, kad tie žmonės, kurie yra silpniausi ir išorinio pasaulio atmetieji, yra Dievo herojai, kurie yra nugalėtojai pirmutinėse fronto gretose, pasirenka tuos, kurie yra... yra... jaučiasi esą neverti.

47 Buvo toks brolis iš metodistų, jų buvo trys, kurie atvyksta į šią bažnyčią net iš Ohajaus ar šiaurinės Indianos. Neseniai jie man pasakė, tarė: „Broli Branhamai, – pasakė, – mes tik ką gavome Šventąją Dvasią, ar dabar turėtume ieškoti dovanų mūsų tarnavimui?“.

Aš pasakiau: „Nedarykite to. Palikite tai ramybėje“.

Ir jis atsisuko ir pažiūrėjo į mane, tarė: „Aš tik ką perskaičiau vieno brolio knygą, kurioje mums buvo pasakyta, kad po to, kai gauname Šventąją Dvasią, mums derėtų ieškoti dovanų tam, kad galėtume pasinaudoti šia Šventąją Dvasia“.

Aš pasakiau: „Ir pasidaryti pasipūtėliais“. Suprantate?

49 Jeigu pastebėjote Biblijoje Dievas visada panaudoja tuos, kurie stengiasi nuo to pabėgti. Ir tol, kol žmogus yra... nori kažką padaryti ir galvoja, kad jis turi pakankamai sugebėjimo susitvarkyti su darbu, Dievas niekad negalės panaudoti tokio žmogaus. Pažiūrėkite į bėgantį Mozę; Pažiūrėkite į bėgantį Paulių ir visus kitus iš jų bandančius nuo to pabėgti. Aš atsakiau: „Nieko neieškokite. Jeigu Dievas kažką turi jums paruošęs, Jis tai jums duos“. Suprantate? „Ir tiesiog leiskite Jam... leiskite Jam tuo pasirūpinti“. Aš pasakiau: „Toku būdu ir atsiduriate tokiam laike, kokį turime... turime šiandien, kai kiekvienas nori padaryti ką užsimanęs ir tapti kažkokia didžia asmenybe. Pažiūrėkite į ką mes per tai įsivėlėme. Ar suprantate?“.

Vietoj to, kad stengtumėmės būti didingi, mums derėtų stengtis... stengtis surasti būdą kaip galėtume tapti menkesni. Suprantate? Tuomet Dievas galės mus panaudoti. Aš čia turiu užsirašęs kelerias Rašto vietas, kuriomis turėčiau remtis, manau, bet aš... mes... Greičiausiai aš tam neturėsiu laiko. Tačiau mes esame...

52 Pastebėkite, kad tam... tam yra reikalingas silpniausias ir atstumtasis, ir praktiškai kiekvienas herojus, kurį Dievas turėjo priekinėse fronto gretose, buvo tokio būdo asmuo. Asmuo, kuris buvo atstumtas, asmuo, kuris laikė save nevertu, asmuo, kuris visiškai neturėjo sugebėjimo – tuomet toks asmuo yra tinkamoje būsenoje, kad Dievas galėtų pradėti jį naudoti. Teisingai. Kuomet jie jaučiasi taip, kad negali, jie nieko neturi, štai tada Dievas gali juos užvaldyti ir kažką su jais padaryti. Suprantate? Kai... Bet kai mes galvojame, kad mes esame pajėgūs tai padaryti, tuomet Dievas negali mūsų panaudoti, nes mes norime tai padaryti patys.

53 Ir tuomet, iš kitos pusės, mes turime ir tokius jausmus ir galvojame, kad esame netinkami, ir mes nenorime tuo užsiimti; bet jeigu tuomet mes tik paklausysime Dievo kvietimo, tai yra būtent tas dalykas, kurio Dievas iš mūsų nori, tokios būsenos, kad Jis galėtų tai padaryti.

Kai patys esame netinkami, tuomet mes tampame pavaldžiais, kad pasiduotume Dievo Dvasiai. Tol, kol galvojame, kad tai padaryti galime mes, tol mes negalime to padaryti. Tačiau, kai mes pasiekiamo tokią vietą, kurioje mes žinome, kad negalime to padaryti, tuomet mes pasiduodame Dievui ir Jis tai padaro. Todėl tuomet, jeigu tai esame mes bandantys tai padaryti, mums nepasiseks, bet jeigu mes tik pasiduosime Dievui, tuomet Dievui negali nepasisekti. Yra tik vienas dalykas, kurio Dievas negali padaryti, ir tai yra - pavesti. Jis gali padaryti visa kita, bet ne pavesti. Tačiau Jis negali pavesti.

Todėl tol, kol mes stengiamės iš savęs ir priklausome nuo savo pačių sugebėjimų ir panašiai, mes nieko nepasieksime. Bet kai mes pasiekiamo tokią vietą, kurioje žinome, kad esame niekas, tada Dievas gali mus naudoti.

56 Svarbus dalykas, vienas iš svarbių dalykų, kurį turime įvaldyti... Dabar įsidėmėkite tai, ir ypatingai jūs, jauni pamokslininkai ir taip pat lankantieji bažnyčią. Yra vienas dalykas, kurį mes turime įvaldyti, jeigu tikimės išpildyti Dievo troškimą savo gyvenime; tai yra, mums reikia įvaldyti supratimą apie žmogišką sugebėjimą. Vos tik mums pasiekus tokią vietą, kurioje mes galvojame, kad galime tai padaryti savo pačių žiniomis ir savo sugebėjimais, mes turime tai įvaldyti tokiu būdu, kad galėtume to atsikratyti ir atmesti tai į šalį tam, kad Dievas galėtų mus panaudoti. Teisingai.

57 Ir visiškai pasiduoti. Mes negalime pasinaudoti nei vienu sugebėjimu. Mes turime visiškai pasiduoti. Ir kad ateitumėte pas Dievą, jūs turite atiduoti Jam ir sielą ir kūną, ir dvasią. Viskas, kuo esate turi būti atiduota Dievui tam, kad Jis jumyse ir manyje galėtų išreikšti Savo valią.

Taigi, tai yra sunku; Aš žinau; Nes mes visada norime į tai įdėti savo dalį, kažką, ką mes žinome, suprantate, mūsų norą tai padaryti. Mes sakome: „Na aš... aš tiesiog žinau, kad tai turėtų būti padaryta tokiu būdu“. Bet tol, kol jūs darote tai tokiu būdu, tai bus klaidinga ir

Dievas niekada nepriims tokių pastangų. Galbūt su Viešpaties pagalba mes prie to prieisime už kelių minučių ir tiesiog parodysime jums kodėl Dievas negali panaudoti jūsų sugebėjimų.

59 Štai kokia šiandien yra problema su pasauliu: yra per daug seminariškų išgyvenimų, per daug sureikšmintas išsilavinimas, per daug sureikšminti santykiai ir bendrystė denominacijoje; mes remiamės vieni kitais; mes remiamės vyrais turinčiais sugebėjimus. Biblijoje pasakyta: „Kaip jūs galite turėti tikėjimą, kai jūs... kai jūs esate...“. Pažiūrėkime, kokia ten Rašto vieta? „Kaip jūs galite turėti tikėjimą, jei vieni teikiate pirmenybę kitam?“ . Kai mes laukiame, sakome: „Šitas žmogus, jis yra didis asmuo. Šitas yra didis žmogus; Aš tiesiog remsiuosi juo,“ – tai pykdo Dievą, kai jūs tai darote. Mes privalome remtis Dievu ir tik vienu Dievu. Mes privalome nepasitikėti savo sugebėjimais ar jokio kito žmogaus. Mes privalome visiškai atsiduoti Dievui.

62 Jokie sugebėjimai, man nerūpi kieno jie, Dievo akyse jie niekada nebus verti naudos. Prieš galėdamas pasiekti savo tikslą, Dievas iš mūsų turi patraukti visus mūsų sugebėjimus. Jeigu Jis turi mums paruošęs darbą, ir tol, kol mes jaučiamės taip, kad galėsime su tuo susitvarkyti, taip mes niekada negalėsime būti Dievo panaudoti. Taigi jūs pasakysite: „Tu sakai labai rimtą teiginį, broli Branhamai“. Tai... tai yra rimtas teiginys, bet panagrinėkite ir sužinosite, ar jis teisus, ar ne.

Gerai įsižiūrėkite šiandien į visus mūsų didžius pasiekimus, kuriuos galvojame, kad pasiekėme, o kokiam lygmenyje yra krikščionybė Jungtinėse Valstijose? Pažiūrėkite į mūsų bažnyčias ir denominacijas, ir mūsų evengelistus, ir išgydymo kampanijas, ir visa kita, ką turime, ir ko tai verta? Blogiau, nei tai buvo iš pat pradžių. Šiandien yra daug blogiau nei tai buvo kada nors anksčiau dėl to, kad mes pabandėme tai padaryti žmogiškais sugebėjimais.

Jie kartu susirenka ir meldžiasi ilgomis maldomis ir ten išeina. Ir kaip kažkurį dieną jų ten buvo tiek daug, šimtas penkiasdešimt tūkstančių ar panašiai, susirinko kartu ir protestantai, ir katalikai, sukalbėjo kažkiek maldų ir pasimeldė kažkokiomis maldomis, ir užsiėmė maldomis ir taip toliau. Galėjo ir visai nesusirinkti; Dievo akyse tai nieko verta.

Jeigu aš dabar pasidarau kritiškas, atleiskite man. Suprantate? Bet aš... aš... Jūs turite įkalti vinį iki galo. Suprantate? Jūs turite taip suduoti, kad pataikytumėte per vinies galvutę.

67 Ir ką gero tai padarė? Nieko. Ir tai niekada nepadarys tol, kol kiekvienas žmogus išpažįstantis, kad yra krikščionis, nepamirš savo sugebėjimų ir atsiduos Dievui. Tuomet Dievas galės pasiekti Savo tikslą pasiūsdamas ne prabudimą, bet, broli, pirmiausia Jam reikia pasiūsti mirtį (teisingai) tam, kad mes galėtume atgimti. Jūs turite numirti prieš jums galint atgimti iš naujo ir jūs turite... Jam reikia, kad mes save numarintume. Šitai bažnyčiai reikia numaravimo ir man su ja kartu. Visiems mums, mums reikia numaravimo tam, kad mes galėtume būti atgimdyti naujam gyvenimui, naujam įsitvirtinimui, naujai vilčiai, naujam išgyvenimui. Iš pradžių mums reikia apraudojimo dienos.

69 Mums reikia vietos, kurioje galėtume pasiduoti Dvasiai ir vietoj to, kad taip stipriai remtumėmės mokykliniu lavinimu ir savo programomis ir mes... savo kampanijomis ir viskuo, ką turime. Mes... mes... mes remiamės bendradarbiavimu su tiek daug įvairių tarnautojų, kad turėtume paramą. Mes leidžiame tiek daug... „Jeigu tokio skaičiaus nesurinksime, mes tuo

neužsiimsime. Be jų mes į miestus net nevyksime“. Ir tuomet, kai mes tai darome, mes paverčiame tai dideliu varikliu, kuris tuksena dėl suodžių sankaupos. Suprantate?

Todėl mes... mes turime pasitraukti nuo to, tų žmogiškų sugebėjimų. Mes turime prieiti prie tokios vietos, kurioje mes galėsime atiduoti savo sielas ir gyvenimus, net ir namų šeimininkės, ūkininkai, mechanikai ar kuo žmonės bebūtų, mes turime visiškai atsiduoti Dievui ir žinoti, kad: „mes esame niekas“. Tuomet leiskite Dievui pradėti nuo šito. Po to Jis pradės judėti, veikti. Ir tai liečia mus visus, kiekvieną. Štai... štai ką mes turime padaryti.

71 Istorija įrodo, dabar įrodo, įrodo (pati istorija), kad Dievas visada pasirinkdavo tuos, kurie buvo nieko verti tam, kad Dievui jie taptų kažkuo. Dievas paima žmogų, kuris yra niekas.

Šiandien, jeigu tu neturi gero teologinio išsilavinimo, tai nedera net mėginti artintis prie miesto; tu net nemėgink artintis prie susirinkimo. Bet jeigu tu turi gerą išsilavinimą, gerą parengimą ir užnugarį, tu gali vykti į kurį nori miestą ir sulauksi paramos, pravesi gerą tarnavimą. Na, tai ne tarnavimas... Tai yra tarnavimas kaip ir bet kuris kitas, bet kokia iš jo nauda? Suprantate, jūs... jūs vistiek... Jūs priverčiate tas merginas ir vaikus ateiti, jie kramto kramtomąją gumą ir ateina prie altoriaus, ir vyrai, ir moterys ten ateina tik tam, kad pasakytų, kad buvo prie altoriaus, pakludami nurodymams ateina į patalpą, o po to išeina, kad būtų apšlakstyti ar panardinti ar ką ten su jais padaro... ir... ir po metų ten...

73 Vienas iš žymiausių evangelistų pasakė, kad jeigu jis galėtų žinoti, jog iš jo atverstųjų galėtų išsaugoti dešimt procentų vieniems metams, jis būtų laimingas. Kai, tuo tarpu, jeigu turėtų tūkstantį atverstųjų, kitais metais ten turėtų jų būti... būti dešimt tūkstančių. Matote, mes nepasiekiamo tikslo; mes neturime rezultatų.

Kai kurie iš mūsų tai stato ant intelektualinio supratimo: „O... Šitas viską išmano, šitas žmogus yra parengtas mokslo žmogus. Mes turėtume parengti savo žmones ir leisti juos į mokslus“.

Kiti pagrindžia tai kažkokiu pojūčiu... judesiu, purtymusi, verkimu, riksmu, šoku Dvasioje ar dar kažkuo, koku nors išoriniu emociniu veiksmu. Ir tai yra lygiai taip pat blogai kaip išsilavinimas. Jeigu velniui neišeina jūsų patraukti į šią pusę, jis pastūmės jus į kitą pusę. Tačiau esmė yra tokia – reikia neturėti nieko, kuo galėtum pasitikėti savyje pačiame, arba nieko, ką galėtum padaryti, tiesiog visiškai, absoliutus savo silpnumo atidavimas Dievui ir pasakymas „Štai aš“. Neturėkite nieko, jokio sugebėjimo, kuriuo galėtumėte pasitikėti.

77 Išieškote visame Rašte ir atraskite, kaip aš ir turiu čia užsirašęs Rašto vietas, kuriomis remiuosi. Nuolatos Rašto vietose mes atrandame, kad Dievas visada pasirinkdavo tuos, kurie buvo niekas tam, kad Jam jie taptų kažkas. Jis visada paimdavo tuos, kuriuos pasaulis jau buvo atmetęs, šiuolaikiškas amžius buvo atmetęs ir štai tokius Jis paimdavo, kad panaudotų.

Pažiūrėkite į apaštalus. Pagalvokite apie Petrą, žvejys, jo išsilavinimo nepakako net kad mokėtų parašyti savo vardą; Jonas, neišprusęs ir bemokslis, tokie vyrai. Jis apėjo kilniusius ir išsilavinusius kunigus ir tų dienų įžymias asmenybes, mokslo žmones, bažnyčios narius

ir... tuos žmones, kurie galvojo, kad buvo kažkas, ir išsirinko tuos, kurie buvo niekas ir juos panaudojo.

79 Taigi, žymus asmuo gali tapti vienu iš Jo žmonių; Dievas gali juos panaudoti, jeigu jie yra pasiruošę užmiršti, kad jie yra žymūs. Jeigu jūs esate pasiruošę užmiršti, kad jūs esate žymus ir tapti niekuo, tuomet Dievas galės jus panaudoti ir kažką iš jūsų padaryti. Suprantate? Bet jūs turite užmiršti, kad esate labai svarbus.

Yra daug tokių iš mūsų; dauguma iš mūsų taip daro savo... savo gyvenime. Vos tik... Kai kurie žmonės vos tik jie tampa krikščionys, jie tampa arogantiški, abejingi (Tai tiesa), kai tokiu būdu jie tiesiog pasirenka priešingą kelią. Jie eina atbulomis vietoj to, kad eitų į priekį. Kai... Kuo daugiau jūs galite išeiti iš savęs, tuo daugiau vietos jūs atlaisvinate Šventajai Dvasiai, kad Ji įeitų.

Kaip Elijas pasakė Jehozapatui ir kitiems, pasakė: „Iškaskite šioje vietoje daugybę griovių. Kuo giliau kasite, tuo daugiau vietos turėsite vandeniui“. Ir kuo daugiau savęs pačių... savo „sugebėjimų šiukšlių“ galėsime iš savęs išmesti, tuo daugiau vietos ten bus, kad būtume pripildyti Dievo Dvasia; tol, kol galėsime tai padaryti.

82 Paulius, tas apie kurį neseniai perskaitėme čia... Korintiečiams, Antrame Korintiečiams, mes atrandame, kad šitas žmogus buvo didis žmogus. Jis buvo mokslo žmogus, didis žmogus. Bet jis turėjo pamiršti viską, ką apskritai žinojo tam, kad pažintų Kristų. Aš ketinu leisti... perskaitysiu vieną iš tų Rašto vietų čia tam, kad jūs... jūs skaitykite ją kartu su manimi. Atsiverskime Pirmą Korintiečiams, antrą skyrių ir pirmą eilutę, tik minutėlei. Ir perskaitykite čia, tik minutėlei, pasakė Paulius, šis didis mokslinis žmogus, ką jis pasakė apie save, kad jis turėjo padaryti. Pirmas Korintiečiams, antras skyrius Iš Pirmo Korintiečiams ir pradėsime nuo pirmos eilutės. Pasiklausykite šio mokslo žmogaus.

84 Šitas žmogus buvo išmokytas. Jis galėjo kalbėti beveik kiekviena kalba tuomet buvusia pasaulyje. Jis turėjo tuo pasigirti. Jis buvo išauklėtas griežtos... griežtos fariziejų sektos ir jo tėvas buvo fariziejus. Vėliau jis tapo „fariziejumi iš fariziejų“ ir tai reiškia, kad buvo... jis buvo visiškai... griežčiausias iš fariziejų. Jis buvo didis žmogus. Ir jis turėjo valdžią, ir jis buvo sumanus.

Jo tėvas suteikė jam išsilavinimą pas geriausią mokytoją buvusį visame krašte, Gamalielį, tuo metu tai buvo pats garsiausias mokytojas iš visų mokyklų. Paulius tapo tokio būdo žmogumi. Jis išmoko visas kalbas. Jis išmoko psichologijos. Jis išmoko visų įvairiausių dalykų, kurių ten buvo... kuriuos buvo galima tokiu būdu išmokti. Ir jis labai stipriai rėmėsi... bažnyčia... su kunigais ir su... didžiais žmonėmis. Ir jis visur keliavo, kad nusiaubtų Bažnyčią.

86 Pasiklausykite šito paties žmogaus turėjusio tą visą išsilavinimą, po to, kai jis priėmė Kristų, išgirskite ką jis pasakė, koks stiprus ir didis jis buvo, jis turėjo tai užmiršti. Jis turėjo suvokti, kad negali priklausyti nuo savęs. Jis turėjo suvokti, kad jo išsilavinimas visiškai nieko nereiškė. Jis turėjo suvokti, kad visą apmokymą, kurį buvo įgijęs, jis turės užmiršti viską dėl ko jis buvo mokytas. Pasiklausykite jo dabar:

*Ir aš, broliai, kai atėjau pas jus, neatėjau kalbos ar išminties puikumu... (Matote?)
...skelbdamas jums Dievo liudijimą.*

Aš neatėjau pas jus, kad pasakyčiau: „Taigi, aš esu daktaras Saulius iš tokios ir tokios mokyklos, aš esu... iš tos denominacijos didžiosios sektos. Aš niekada pas jus štai taip neatėjau“.

Nes nusprendžiau tarp jūsų nieko nežinoti, išskyrus Jėzų Kristų, ir jį nukryžiuotą.

Štai, pasiklausykite štai tokio žmogaus liudijimo. „Aš nusprendžiau tarp jūsų nieko nežinoti apie jūsų sugebėjimus. Aš žinau, kad jumyse nėra nieko ir aš nusprendžiau žinoti tik vieną dalyką, kurį matau jumyse, tai yra Jėzų Kristų ir Jį nukryžiuotą. Nukryžiuotą Gelbėtoją jūsų tarpe, tik tai aš pripažinsiu“.

89 Pasiklausykite jo.

Ir aš buvau pas jus... (didybėje? Kame?)... silpnume, baimėje ir labai drebėdamas.

Ar galite įsivaizduoti tokį žmogų, fariziejus iš fariziejų, mokytojas iš mokytojų, žmogus, kuris nuo vaikystės buvo išlavintas tarnystei tam, kad būtų iškalbingas žmogus, nuovokus ir puikus, ateina pas tokios klasės žmones kaip korintiečiai ir pasako: „Aš buvau pas jus silpnume ir baimėje, ir labai drebėdamas...“. Žmogus, kuris apvertė pasaulį aukštyn kojomis, didingiausias kada nors buvęs misionierius, išpažino, kad jis atėjo silpnume ir baimėje, kad nenuklystų kur nors iš kelio, labai drebėdamas dėl to, kad jis negalėjo pasitikėti savo sugebėjimais.

90 Priežastis dėl kurios jis bijojo buvo ne ta, kad jis kažin ko bijojo; bet jis bijojo, kad koku nors būdu neįtikis Dievui, kad jis į tai įpina savo sugebėjimus; kažką, ką jis buvo išmokęs, kad jis... Jis pasakė jiems: „Aš neatėjau pas jus su kalbos puikumu; aš atėjau pas jus baimėje, kad toks neateičiau; bet aš atėjau pas jus nežinodamas nieko, tik Kristų ir Jį nukryžiuotą“.

Ir aš buvau pas jus silpnume, baimėje ir labai drebėdamas.

Ir mano kalba bei mano skelbimas buvo ne viliojančiais žmogaus išminties žodžiais, bet Dvasios ir jėgos parodymu:

Pasiklausykite šito žmogaus, kuris buvo karys ir kuris viską nuo savęs nuplėšė. Amen. Jeigu ko nors ir reikia mūsų mokykloms šiandien, jeigu ko nors ir reikia mūsų bažnyčioms šiandien – tai „savojo aš“ nuplėšimo, savo minčių ir savo sugebėjimų. Apsinuoginkite prieš Dievą, jeigu nenorite bandyti siekti kažko iš savęs pačių.

92 Aš viliuosi, kad jūs... kad tai stipriai mus palies tiek čia ir tiek klausančiuosius garsajuostes, kad jūs suvoktumėte, kad turite tapti niekas: ne visažinis, ne kažkas didis, bet niekas. Jūs būkite... turite tapti dulke. Jūs turite pasiekti tokią vietą, kurioje žinosite, kad esate visiškai nulis. Ir niekada nekilkite aukščiau to, nes vos tik jūs virš to pakylate, jūs pakylate virš Dievo. Jūs turite laikyti save dulkėse ir kelyje į Damaską. Jūs turite atsisakyti didybės troškimo. Ir tai taikytina visiems čia ir klausantiesiems garsajuosčių.

93 „Mano kalba, – pasakė jis, – ne... ne viliojančiais žmogaus išminties žodžiais, bet Dvasios ir jėgos parodymu“.

Dabar sekite. „O dėl ko, Pauliau? Kodėl tu taip pasielgei?“.

...jėgoje... Kad jūsų tikėjimas stovėtų ne žmonių išmintyje, bet Dievo jėgoje.

O, koks pamokslininkas šitas žmogus, kuris... Jis ieškojo Dievo ir jis pasakė: „Dieve, aš esu silpnas ir aš... aš nežinau, ką daryti. Aš tiesiog meldžiu Tavęs, Dieve, sustiprink mane, patrauk nuo manęs mano negalias ir tuos dalykus tam, kad aš galėčiau būti stipresnis“.

Dievas jam atsakė, pasakė: „Pauliau, Mano jėga tampa tobula tavo silpnume“.

Tada Paulius pasakė: „Kai esu silpnas, tada esu stiprus“. Taip, pasakė jis: „Tuomet... aš šlovinsiu savo silpnumų negaliose ir taip toliau. Aš dėkoju Dievui, kad visa tai pašalinau iš savęs. Ir kai aš visą tai pašalinau iš savęs, tuomet Dievas gali įeiti. Bet tol, kol ten turiu kažkiek savęs, tol Dievas negali įeiti“.

Ten, štai taip; mes... mes nustelbiame Jį. Mes nuvejame Jį su savo... Pradedant vargingiausiais iš mūsų ir baigiant turtingiausiais iš mūsų, nuo paprasčiausių iki didingiausių, mes neįleidžiame Dievo į savo gyvenimus dėl savęs pačių.

99 Kaip esu dažnai sakęs: „Didžiausias priešas, kurį turiu yra Viljamas Branhamas“. Jis yra tas, kuris trukdo Dievui. Jis yra tas, kuris aptingsta. Jis yra tas, kuris prieina tokią vietą, kurioje galvoja, kad jis gali kažką su tuo padaryti, ir kai jis taip daro, tai išstumia Dievą iš akiračio. Bet kai aš galiu šito vyruko atsikratyti, kai galiu pasiekti tokią vietą, kurioje jis kelyje nesipainioja, tuomet Dievas gali priartėti ir padaryti dalykus apie kuriuos Viljamas Branhamas neturi nė menkiausio supratimo.

Štai kada Dievas gali jus panaudoti. Štai kada Jis gali panaudoti bet kurį iš jūsų. Jis gali panaudoti bet kurį, kai mes pasitraukiame iš kelio. Bet tol, kol mes painiojamės kelyje – tuomet mes negalime nieko padaryti. Gerai.

101 Taigi, mes atrandame, kad šitas žmogus, Paulius, jis buvo... jis buvo didžiausias iš pamokslininkų. Jį gerbė kiekviena denominacija. Šitas žmogus būtų galėjęs nuvykti į miestą ir praveisti tarnavimą kur tik panorėjęs. Kodėl? Jis turėjo kvalifikaciją. Na jis buvo toks galingas ir taip pasiryžęs sudaužyti visus žmones, kurie buvo silpni, kad net gavo įgaliojimą iš vyriausiojo kunigo, vy... aukščiausios valdžios tam, kad surištų kiekvieną iš tų Krikščionių. Politinė jėga iš jo bažnyčios tam, kad juos visus surištų... O, jis buvo stiprus. Jis galėjo surišti Krikščionis ir įmesti juos į kalėjimą dėl to, kad jie jie nesutikdavo su juo dėl jo teologinio mokymo, dėl fariziejų ir sadukiejų mokymų. Jis suriškė Krikščionis.

Bet atkreipkite į jį dėmesį; jis turėjo pats būti surištas tam kad išsilaisvintų, kad galėtų netekti savo jėgos ir valdžios. Jis pats buvo surištas tam, kad prarastų jėgą, kuria anksčiau suriškė kitus. Jis turėjo prarasti tai, kuo anksčiau buvo tam, kad būtų surištas.

103 Dievas apeina didinguosius. Jis apėjo kunigus. Jis apėjo tuos, kurie buvo arogantiški ir Jis pasirinko Paulių, šį didį vyrą ir padarė, kad jis kristų iki žemės dulkių ir padarytų dalykus, kuriuos jis... kuriuos ir tie kiti darė. Jis privertė juos elgtis... privertė jį elgtis taip pat kaip tie, kuriuos jis areštuodavo. Jis suriškė Paulių Dievo Dvasia tam, kad išlaisvintų jį iš tos jėgos, kuria jis suriškė Krikščionis. Nejau pasakysite man, kad Dievas nežino ką daro? Jis atėmė jo jėgą tam, kad išlaisvintų iš to, kas jį tvirtai laikė.

104 Kiek tarnautojų Dievas galėtų panaudoti šį rytą, jeigu jie tik leistų Dievui surišti juos Savo Žodžiu ir Savo Jėga ir išlaisvinti juos iš tų denominacijų ir organizacijų jėgos. Kiek nuoširdžių žmonių šitame mieste, šį rytą, kurie lankosi tose didingose organizacinėse bažnyčiose, kiek Jis galėtų pripildyti Šventąją Dvasią ir uždegti šią šalį Evangelijos ugnimi ir jėga, jeigu jie tik tai paimtų ir išsilaisvintų iš jėgos, kurią turi ir būtų surišti Jo Dvasia kaip Paulius buvo – meilės vergas Dievui.

Dievas paėmė Paulių ir padarė iš jo vergą, pririšo jį prie Savęs ir pasiuntė jį pas pagonis, kurių jis nekentė. Bet, matote, jis turėjo būti išlaisvintas iš bažnytinės jėgos tam, kad būtų surištas su Dievo jėga. Jis turėjo netekti savo jėgos ir tapti silpnas ir niekas tam, kad įgytų jėgą iš Dievo, kad būtų surištas su Dievu tam, kad atliktų tai, ką Dievas jam pasakys padaryti.

Štai ką mes šiandien turime padaryti. Štai ko man reikia. Štai ko reikia kiekvienam žmogui, tai yra prarasti save patį, prarasti savo sugebėjimus, prarasti tai, kas esi tam, kad galėtum visiškai atsiduoti Šventajai Dvasiai. Namų šeimininkei šito reikia. Moksleiviui šito reikia. Mes paimkime... netgi mūsų mažiesiems vaikams.

107 Vienas berniukas, kurį prisiminiau, vakarykštę popietę ar užvakar, ar kažkurią dieną jis nuėjo ir paprašė, kad jo vyresnioji sesuo greitai už jį padarytų namų darbus, o po to išėjo lauk ir pasakė berniukams, pasakė: „Ak! Tie uždaviniai buvo tokie lengvi“. Suprantate, jie yra beveik išmokyti sukčiauti.

Kaip būtų geriau... Tie žmonės yra bažnyčios „stulpai“. Kaip būtų geriau, jeigu tėtis ryte per pusryčius pasakytų: „Šiandien Jonas turės kontrolinį darbą. O Dieve, būk kartu su Jonu. Padėk Jonui. Šį rytą miegamajame jis manęs paprašė ir pasakė: 'Tėti, pasimelsk už mane šiandien; Aš turėsiu rašyti kontrolinį darbą. Pasimelsk už mane'“.

Man būtų geriau, kad mano sūnus gautų gerą, padorų ketvertą ir susikirstų nei kad žinočiau, jog jis gavo dešimtuką, bet sukčiaudamas. Taip, pone. Mums reikia atsisakyti savęs, visiškai priklausyti nuo Dievo jėgos.

110 Taigi, susijęs... Dievas apeina didinguosius ir pasirenka silpnumą. Dievas apeina tuos, kurie laiko save kažkuo ypatingu tam, kad pasirinktų kažką, kuris visai nieko nenučiuokia, kad galėtų jų gyvenime pasiekti Savo tikslą. Štai, ką mes gauname.

Dievas pasakė Pauliui: „Mano jėga yra tobula tavo silpnume. Mano... Mano jėga tampa dar tobulesnė tau tampant dar silpnesniu. Kuo daugiau tu gali Man pasiduoti, tuo geriau Aš galiu tave panaudoti. Kuo labiau gali užmiršti apie savo išsilavinimą, kuo labiau užmirši savo denominaciją, kuo labiau gali užmiršti apie savo dalykus ir atiduoti save Man, tuo daugiau Aš galiu tave panaudoti. Kadangi tu tampi silpnas, Aš... Aš padarysiu Savo tikslą stiprų“.

Dievas silpnumą gali paversti jėga. Dėl to Jis visada taip ir daro. Kai Jis pasirinko Sau mokinius...

113 Kas galėtų pagalvoti apie nuolankumą Jo paties Sūnaus, kai Jis gimė édžiose, mėsline tvarte, karvių garde ir buvo įsuptas į vystyklus? Matote, Jis būtų galėjęs gimti rūmuose, Jis būtų galėjęs nužengti dangaus koridoriais ir su visais... visais angelų pasveikinimais. Bet Jis pasirinko padaryti Kristų mūsų pavyzdžiu, dėl mūsų ir Jis atvedė Jį nuolankume.

Jis niekada neauklėjo Jo šio pasaulio mokyklose, bet Jis išauklėjo Jį Savo jėga tam... kad Jis galėtų visiškai Save atiduoti, ne žmonių mintims ar pasaulio jėgai, bet pasiduoti Dievo jėgai.

115 Štai ką mes šiandien darome; šiandien mes atiduodame save didžiosioms denominacijoms ir karalystėms. Mes atiduodame save denominacijai, tam, ką jie turi pasakyti, ką jie apie tai sako. Bet tai yra priešinga Dievo valiai. Mes turime atiduoti save Dievo Dvasiai ir eiti ten, kur Dvasia sako eiti. Teisingai.

Dievo hebrajai, kuriuos mes... Arba Dievo kariai, tiksliau, herojai (Apie kuriuos mes neseniai perskaitėme knygoje Hebrajams 11-ame skyriuje ir 34-oje eilutėje.) iš silpnumo buvo sustiprinti. Jie turėjo pasidaryti silpni prieš galėdami tapti stiprūs. Iš jų silpnumo jie tapo stiprūs. Jūs, kurie užsirašote Rašto vietas čia, Hebrajams 11:34. Gerai.

118 Čia yra kažkas, kas mus paguos. Čia yra kažkas, kas padrąsins. Iš silpnumo ir nuolankumo Dievas pasirenka žmones iš kurių Jis stato Savo Karalystę. Jeigu mes kada nors pateksime į dangų, jeigu mes kada nors stovėsime Dievo Akivaizdoje su Jo Bažnyčia, mes stovėsime su minia žmonių, kurie buvo silpni, atstumti ir kuriuos pasaulis išvijo, ir kurie nebuvo visažiniai.

Ar tai nėra keista, kad Dievas prilygino mus avims? Avis yra bejėgiškiausias padaras koks tik yra. Nėra nieko kito, kas turėtų tokį savisaugos instinktą kaip avis. Kiškis gali pabėgti; voverė gali pasislėpti medyje; šuo gali įkąsti; liūtas gali sudraskyti; žirgas gali įspirti; paukštis gali nusukti; bet avis lieka stovėti bejėgė. Štai kokie Dievas nori, kad mes būtume. Kad suvoktume, jog esame visiškai netinkami, tuomet Dievas paima tokį žmogų ir pradeda įterpti Save į tokį žmogų: padaro, kad jo rankos darytų tai, ką Dievo rankos norėtų padaryti, padaro, kad jo lūpos kalbėtų tai, ką Dievo lūpos norėtų kalbėti; nes jos priklauso ne jam; jos yra Dievo. Jis pradeda formuoti charakterį, paima šitą silpnumą ir padaro Savimi Pačiu.

121 Jis atveda mus čia, į žemę. Bet po to mes įgyjame išsilavinimą; mes tokie protingi. Ar esate kada atkreipę dėmesį į linijas, kilmės linijas? Kai mes imame, pavyzdžiui, kaip Abelio, nuo Abelio iki Seto; Seto kilmės linija tęsėsi toliau, toliau iki Nojaus laikų, visi jie buvo nuolankūs žemdirbiai. Tačiau Kaino vaikai tapo protingi, apsukrūs, išsilavinę, didingi vyrai, statytojai, profesionalūs žmonės. Bet Dievo pusėje buvo silpnieji ir nuolankūs. Štai kaip Dievas juos panaudodavo. Tokią galimybę Dievas turėjo. Štai tokiu būdu Dievas gali mus pasiekti, tuomet, kai esame silpni. Tuomet mes galime kažką gauti.

Tai padrąsina, žinoma, nes visa Dievo Karalystė yra pastatyta iš štai tokių žmonių. Tuomet, kai jūs prieinate prie tokio kelio, tada jūs... jūs galite... jūs esate Jo Karalystėje. Esmė yra tame, su mumis, kad, ne tai kad mes esame per silpni, esmė yra ta, kad esame per stiprūs. Mes esame... mes esame... mes tiesiog esame per stiprūs. Tai viskas. Esmė yra

tame, kad mes esame per daug užsispyrę. Teisingai. Savo galvose esame per stiprūs. Mes per daug žinome. Dievas nori iš mūsų tai pašalinti. Teisingai. Mes esame per stiprūs; mes esame per stiprūs, kad Jam pasiduotume. Mes turime... Mes... mes pasiduodame sau patiems. Mes pradedame galvoti: „Na dabar, čia aš... aš turiu pakankamai nuovokos, kad pats galėčiau suprasti“.

124 Prieš kelias naktis aš buvau nustebintas, kai mama buvo susirgusi, buvo ligoninėje. Aš atėjau pas... Ten buvo viena ponija, kaimynė... Jeigu ši ponija yra čia, atleisk man, sese. Ji yra Kentukietė moteris iš ten pat ir mes buvome... ir tai buvo jos uošvė. Ir aš tą naktį su ja kalbėjau, mano žmona ir aš, būdami ten apie pirmą valandą ryto. O jos vyras atsigulė ant grindų ir užmigo; ji pasakė: „Eik lauk iš čia. Vistiek čia iš tavęs tavo mamytei nėra jokios naudos“. Ir išvijo jį lauk, savo vyrą, lauk iš palatos, nes jis buvo atsigulęs skersai durų taip, kad seselės, niekas negalėjo įeiti vidun; tiesiog knarkė sau išsitiesęs ant grindų. Todėl ji pakėlė jį ir išvijo lauk.

125 Ir tuomet ji pradėjo pasakoti. Aš pradėjau kalbėti su ja apie Viešpatį ir panašiai. Ir ji pasakė: „Na, – pasakė ji, – viskas, ką aš gyvenime žinojau tai, kaupukas tabako sklypelyje, nuo ankstauro ryto, ravėjau piktžoles ir kramčiau tabaką ir panašiai“. Pasakė: „Bet sakau tau, – tarė, – tėvelis išsiuntė kiekvieną iš mūsų į mokyklą“. Ir pasakė: „Bet mes vistiek nieko neišmokome“.

Aš pagalvoju: „Na, galbūt tame ir slypi priežastis“.

Matote, jūs... jūs turite laikyti pasaulio dalykus nuo savęs atitrauktus. Taigi, aš nepalaikau nemokšiškumo, ne, nėra taip, bet aš galvoju apie tai, kai jūs pasiekiate tokią vietą, kurioje jūs galvojate, kad jūs tiesiog... jūs tiek daug žinote, jog niekas kitas apie tai neturi nei menkiausio supratimo... Su jūsų žiniomis viskas yra gerai tol, kol jos... jos nesikerta su Dievo pažadais.

127 Mes esame valdomi penkių pojūčių ir tie penki pojūčiai yra: regėjimas, skonis, lytėjimas, uoslė ir klausa, ir su jais viskas yra labai gerai tol, kol jie nepradeda trukdyti tikėjimo pojūčiui. O kai jie sukyla prieš tikėjimą... O kaip jūs žinote, kurie yra teisingi? Nes tikėjimas visada sutiks su Žodžiu. Ir tuomet, jeigu jūsų tikėjimas prieštarauja Žodžiui, arba jūs galvojate, kad taip yra, tuomet jūs neturite tikėjimo. Jūs turite įsivaizduojamą tikėjimą. Jūsų pojūčiuose kyla išdidumas dėl kažkokio išmokto dalyko, apie kurį išmokote ar kažkas panašaus. Bet kai jūs paliecate tai ir visiškai priklausote nuo tikėjimo, o tikėjimo pagrindas gali būti tik Dievo Žodis: teisingo tikėjimo.

128 Vieną kartą daktaras man pasakė, tarė: „Aš manau, Bili, kad jeigu tie žmonės... jeigu tu jiems pasakytum nueiti ir paliestą tą stulpą, tą medį, ir jeigu jie tikėtų, kad pasveiks, jie lygiai taip pat pasveiktų“.

Aš pasakiau: „Ne, pone. Taip negalėtų būti, daktare, dėl šito vienintelio dalyko (Suprantate?); tie žmonės žino, kad tai tėra stulpas. Jie žino, kad jame nėra jokios dorybės, nei jokios jėgos tame stulpe nėra“.

Bet kiekvienas žmogus, kuris yra protinėje pusiausvyroje, žinos, kad tai yra Gyvojo Dievo Žodis ant kurio aš galiu pagrįsti savo tikėjimą ir žinos, kad tai yra TAIP SAKO VIEŠPATS. Ir jeigu kas nors Tam prieštarauja, tuomet aš netikėsiu savo pojūčiais. Ne, pone, tiesiog palikite tai ramybėje. Vadovaukitės savo kitu pojūčiu, tikėjimo pojūčiu.

131 Gerai, Dievas paima tokius žmones, kad padarytų... Kai jie yra visiškai niekas, jie pasiduos Jam.

D. L. Mudis iš Čikagos, jis buvo iš Bostono; jis buvo batsiuovys; žemas, mažutėlis vyrukas, turintis nepakankamumą, nepriklausė nuo savęs. Taigi, paimkite tas dideles mokyklas, kurias jie turi, ten yra Mudžio mokykla, jeigu Dvaitas Mudis galėtų prisikelti ir pamatyti tą mokyklą, pirmas dalykas, kurį padarytų Dvaitas Mudis, tai atsikratyti tos mokyklos. Jeigu Martinas Liuteris galėtų prisikelti, pirmas dalykas, kurį jis padarytų, tai atsikratyti liuteronų organizacijos. Džonas Veslis padarytų tą patį. Tie vyrai niekada neįkūrė tų organizacijų; tai padarė tie žmonės, kurie buvo jų pasekėjai.

134 Paulius niekada nesuorganizavo jokios bažnyčios, nes jis pats pasakė: „Po mano išėjimo, žmonės iškils iš jūsų tarpo kalbėsiantys iškreiptus dalykus“. Tai įvyko po Pauliaus mirties ir po šimto ar dviejų šimtų metų po to jie suformavo katalikų bažnyčią, pirmąją organizaciją. Iškilo vyrai. Tik po Mudžio mirties jie įkūrė Mudžio mokyklą; Po Veslio mirties jie suformavo Veslio bažnyčią; Po Liuterio mirties jie suformavo liuteronų bažnyčią. Dievas siunčia herojus, o jie pastato...

Akivaizdu kodėl Jėzus pasakė: „Jūs pabaltintos sienos“. Jis pasakė: „Jūs... jūs papuošiate pranašų kapus ir jūs esate tie, kurie juos ten paguldėte“. Teisingai.

Šie didingi vyrai iškilo; po to jie pastatė jiems paminklus. Aš manau, kad taip kaip Dovydas: „Gerai tarnavo Dievui savo kartoje“. Todėl taip ir reikia tai daryti. Tegul organizacijos ir po jų sekantys dalykai liks toli nuo jūsų.

138 Mudis, nedidelis batsiuovys, jis buvo silpnas. Jis buvo silpnumo pavyzdys. Yra sakoma, kad visų pirmiausia, ką Mudis padarė... Jis visiškai neturėjo išsilavinimo ir jo gramatikos žinios buvo tokios skurdžios, kad net buvo siaubinga. Vieną kartą pas jį atėjo vyras ir pasakė: „Pone Mudi, – pasakė, – jūsų gramatikos sugebėjimai yra prasčiausi, kuriuos man teko gyvenime sutikti“.

Jis pasakė: „Savo neišprusimu aš atkovoju sielas, o ką jūs darote su savo išsilavinimu?“. Aš manau, kad tai buvo geras atsakymas. Žinoma.

O dabar, jeigu jūs tampate tos mokyklos nariu, jūs tikrai turite būti nepriekaištingas mokslinčius. Būtent taip. [Brolis sako: „Tiesiog padarė tai atvirkščiai“ – Red.] Taigi taip, jie padarė tai atvirkščiai, sugrįžo atgal kitu keliu.

141 Štai ką žmonės pasirenka daryti. Kaip aš pasakiau savo pamokslo pradžioje... Vietoj to, kad krikščionys nusižemintų ir atlaisvintų savyje vietą tam, kad surastų daugiau vietos

Dievui, jie bando savo užpildyti asmeniškai įgytomis žiniomis arba techninės mokyklos žiniomis ar kažkuo, kas nuveja juos toliau nuo Dievo nei jie buvo prieš pradėdami.

Štai ką aš galvoju apie tuos netikrus kvietimus prie altoriaus. Tu atvedi jį, bet kitą kartą jam yra dešimt kartų sunkiau vėl ateiti. Leiskite jam pasėdėti ir paklaudyti tol, kol Dievas kažką su juo padarys. Ir tuomet leiskite jam ateiti ir tai išpažinti, pakilti, šaukiantis Viešpaties Vardo. Būtent taip.

143 Pažiūrėkite į Mudį – silpnas išsilavinimu, silpnas kalba, jis kalbėjo pro užgultą nosį. Kažkurį dieną aš skaičiau jo istoriją: „Kalbėjo pro užgultą nosį, dėl problemos su nosimi“. Fiziškai nedidelis, plikas vyras, nukarusios žandenos...?..., ir mažas, mažutėlis, žemo ūgio žmogus fiziškai, iš fizinės pusės iš jo buvo likę tik „griūvėsiai“. Todėl jis neturėjo nieko kito tik nuolatinį silpnumą. Bet Dievas jį panaudojo tam, kad jo dieną sudrebintų pasaulį.

Vieną kartą ten buvo korespondentas, kuris nuėjo į jo susirinkimą (aš skaičiau apie tai), ir korespondentai turėjo paruošti pranešimą apie tai, koks tai buvo žmogus šitas didis žmogus, didis vyras.

Kur yra tas mažas jungiklis, kuriuo išjungiate garsajuosčių įrašą? Štai šitas? Gerai tuomet turėsiu palaikyti jį nuspaužęs.

146 Mudis buvo didis žmogus. Jis buvo puikus žmogus. Ir taip jis galėjo pritraukti žmonių dėmesį, išlaikyti juos apstulbusius. Taigi ten buvo korespondentas, kuris atėjo pas poną Mudį ir pasakė... nuėjo į susirinkimą tam, kad parašytų pranešimą apie tokį didelį susirinkimą...

O korespondentas visai neseniai buvo paruošęs pranešimą apie kitą didį evangelistą, visai neseniai, pasakė: „Tas žmogus yra iškalbus. Jis yra teologijos mokslų daktaras. Jo vartojama gramatika yra geriausia, kokią man teko girdėti. Jis sulaiko žmones savo psichologijoje. Jis gali išlaikyti žmones apkerėtus“.

148 „O Dvaite Mudyje, – kai korespondentas atėjo, pasakė, – aš jame nematau nieko, kas kam nors būtų patrauklu“. Pasakė: „Visų pirma, bjauresnio už jį nerasi. Kita, fiziškai iš jo yra likę tik „griūvėsiai“. Kita, – pasakė jis, – jis yra... Jis neturi jokio išsilavinimo. Jo gramatika yra prasčiausia, kokią man teko sutikti“. Ir pasakė: „Kai jis pamokslauja, jis kalba pro nosį ir dūsauja“. Ir pasakė: „Dvaite Mudyje aš nematau nieko, kas galėtų atkreipti kieno nors dėmesį“.

Ponui Mudžiui buvo atneštas tas straipsnis. Jis perskaitė jį, pats sau sukriženo, pasakė: „Žinoma, kad taip; tai Dievas“. Neabejotinai. Žmonės neateina pamatyti Dvaito Mudžio; jie ateina pamatyti Dievo.

Žmonėms nerūpi kiek daug jūs liudijate. Jie nori pamatyti nors kažkiek realybės jūsų pačių gyvenime, kuri įrodo, kad Dievas jus veda. Kas jūs bebūtumėte: metodistas, baptistas, sekmininkas, kas bebūtumėte, jie nori pamatyti Dievą. Būtent taip. Vyrai... Didingi vyrai, vyrai, kurie yra silpni ir supranta savo silpnumą...

151 Pažvelkite į Mozę – jauną intelektualų vyrą. O, jis buvo mokslo žmogus. Jis buvo taip išmokytas visos egiptiečių išminties, kad jis galėjo mokyti hebrajus. Jis galėjo mokyti egiptiečius. Jis visus galėjo mokyti, nes Mozė buvo didis žmogus, protingas žmogus. O, jis buvo galingas žmogus.

Kaip Sesilis Demilis tai suprato, kai... kai... jis filmavo „Dešimt Įsakymų“, ir jis parinko tą vyrą, kuris buvo... Aš užmirštu vyro vardą, kuris ten suvaidino Mozės rolę, kažkoks aktorius, bet tai buvo didelis vyras su stipriomis rankomis ir jėga. Ir Mozė, greičiausiai, buvo toks vyras.

153 Mes žinome, kad jis buvo stiprus ir gerai išlavintas, todėl jis žvelgė į save matydamas tos dienos poreikį... O, te Dievas leis, kad tai gerai įsisavintume. Matydamas tos dienos poreikį Mozė su savo intelektualinėmis jėgomis ir savo sugebėjimais, kuriais jis norėjo tai pasiekti... Jis buvo protingas žmogus. Jis turėjo būti kitas faraonas. Jis mokėjo psichologiją. Jis turėjo... jis turėjo jėgą. Jis turėjo fizinę jėgą. Jis turėjo... jis viską turėjo. Todėl jis pasakė: „Aš esu puikiai pasirengęs. Aš viską apie tai žinau. Ir jeigu šalyje yra žmogus, kuris gali tai padaryti, juo esu aš. Todėl aš esu šios valandos žmogus, todėl aš imsiuosi veiksmų“. Ir jis išėjo, kad padarytų darbą, kuris buvo teisingas ir Dievo valioje, ir jis pasiūlė savo fizinius sugebėjimus. Bet Dievas juos atmetė. Jis negalėjo panaudoti nei vieno dalyko, kurį turėjo Mozė.

Jis negalėjo to panaudoti tada, Jis ne... Jis negali to panaudoti dabar. Dievas negali panaudoti mūsų įgimtų sugebėjimų. Mes turime patraukti save pačius ir savo sugebėjimus į šalį ir pasiduoti Dievo valiai ir jėgai.

155 Pasakysite: „Na, broli, aš galiu pamokslauti“. Jis negalės to panaudoti tol, kol tu gali pamokslauti. „Viskas gerai. Aš galiu tai padaryti. Aš galiu tai padaryti“. Jūs negalite nieko padaryti. Na, tuomet Dievas negali to panaudoti. Bet jeigu jūs pasiduosite Dievui ir leisite Jam tai padaryti...

Jūs pasakysite: „Na, broli Branhamai, aš žinau. Aš esu mokytojas“. Na, tol kol jūs esate mokytojas, na, Dievas su jumis toli nenueis. Bet mūsų Mokytojas yra Šventoji Dvasia. Žinoma, kad Ji yra. Dievas siuntė Šventąją Dvasią, kad Ji būtų Bažnyčios mokytoja. Kai kurie žmonės eina į mokyklą metų metus. Ką jie daro? Skaito straipsnius iš „Aukštutinis kambarys“ ir panašiai... O, tai gerai. Jūs skaitote iš „Valstybinė sekmadieninės mokyklos pamoka“. Aš nieko prieš tai neturiu. Tai yra Dievo Žodžiai ir panašiai, bet tai yra sumaišyta kartu su intelektualiais dalykais. Tai turi ateiti per jėgą ir Kristaus prisikėlimą ir jūs negalite priklausyti nuo savo įgimtų sugebėjimų.

158 Taigi Mozė, šitas jaunas, puikus, stiprus gigantas, intelektualus žmogus, jis pasiruošė padaryti gerą darbą; tačiau Dievas visiškai negalėjo to panaudoti. Jis negalėjo panaudoti jo įgimtų sugebėjimų. Ir mes negalime... Taip ir šiandien, kad mes negalime... Dievas negali panaudoti mūsų įgimtų sugebėjimų.

Bet yra vienas dalykas, kurį Mozė turėjo, kuriuo aš žaviuosi; jis turėjo pakankamai nuovokos, kad suprastų, jog buvo pralaimėjęs. Mes neturime. Tai viskas. „Mes įkursime naują denominaciją. Mes surasime ką nors kitą turintį išgydymo dovaną ar kažką,“ – sekmininkai. Suprantate? Suprantate? Mes... mes tiesiog neturime pakankamai nuovokos, kad suvoktume, jog pralaimėjome. Sekmininkų bažnyčia, Dievo asamblėjos, Susivienijusieji, visi likusieji, atrodo, kad jie neturi sugebėjimo suvokti, kad jie pralaimėjo. Aleliuja. O, norėčiau padaryti taip, kad tai būtų įsisamoninta. Jie yra nugalėti. Bažnytinė organizacija yra nugalėta, lygiai taip pat kaip Jungtinės Valstijos yra nugalėtos, dreba ir bijo, ir joms jau yra paruoštos bombos; jie žino, kad savo šokį jie jau sušoko ir atidavė savo gyvybes pragarui. Ir jie yra nugalėti. Dvasia yra iš jų išėjusi. Kad surinktų jaunuolius į armiją, jiems reikėtų prašukuoti miškus; jie pamatė, kas nutiko ankstesniesiems. Mes esame pralaimėję. Bažnyčia yra pralaimėjusi. Jie tai žino.

161 Mozė tai suvokė ir jis tuomet pakankamai žinojo... Dievas sugrąžino jį vėl į dykumos glūdumą, kad išmokytų jį kai kurių žmogiškųjų silpnųjų. Jis išvedė jį, kad išmokytų jį to, kas svarbiausia. Taigi, jis gerai pasimokė. O, tai bent, jis tikrai turėjo gerai išmokti pamoką. Dievas turėjo rimtai su juo ten praleisti laiką. Žinote, Mozė turėjo karštą būdą; ir Dievas davė jam žmoną vardu Sipora; ji taip pat turėjo karštą būdą. Todėl aš įsivaizduoju, kad kurį laiką ne viskas ten taip sklandžiai klijosi dykumos glūdumoje, kai jų abiejų karštas būdas pasidarė nesuvaldomas tuo pačiu metu.

Aš manau, kad jo intelektualinis supratimas apie tai kaip psichologijos pagalba suvaldyti kitą žmogų jam nesuteikė daug naudos, nes kai jis buvo kelyje į Egiptą aš matau, kad Sipora vis dar elgėsi pagal savo karštą būdą. Ji nuplovė savo sūnaus apyvarpę ir numetė ją priešais Mozę, pasakė: „Tu esi man kruvinas vyras“.

Dievas buvo taip ant jo supykęs, kad galiausiai Jis ieškojo jo, jeigu būtų jį suradęs, Jis būtų jį nužudęs. Aš spėju, kad ten Dievas turėjo išmokyti jį kai kurių mažų dalykų (Suprantate?), kad jis buvo tik žmogus. Visos jo Egipto išminties, visos jo intelektualinės jėgos, nei vienos Dievas negalėjo panaudoti.

164 Jūs ateinate, sakote: „Taigi, Viešpatie, aš buvau mokomas keturiasdešimt metų. Aš... aš esu racionalus mokinytis. Aš galiu cituoti iš tos Biblijos užmerktomis akimis“. Dievas nei truputėlio iš to negali panaudoti. Suprantate? Ne.

„O, aš priklausau didžiausiai šalies bažnyčiai. Aš... aš... Aš esu toks, Viešpatie. O, aš sekmininkas. Aš... Šlovė Dievui. Aš tik praėjusį vakarą gavau Šventąją Dvasią. Aleliuja. Jūs ketinate priversti mane padaryti vienokį ir kitokį dalyką...“. Dievas nei truputėlio iš to negali panaudoti. Ne. Kada tik pralaimite ir suvokiate, kad pralaimėjote, ir būtent tada sugrįžkite ir nusižeminkite. Tapkite silpnas, suvokite, kad esate tik žmogus. Ir nėra jokių jūsų intelektualinių sugebėjimų, kuriais jūs galėtumėte pada... Dievas niekada nepanaudos žmogiškų silpnųjų. Dievas per žmogiškus silpnumus įlieja Save į jus, tuomet Jis panaudoja pats Save. Jūs tiesiog tampate instrumentu. Tikrai taip. Jūs turite patraukti save iš kelio.

167 Mozė, o, jis išmoko, jis labai gerai išmoko pamoką apie žmogiškus silpnumus. Jis išmoko to taip gerai, kad kai Dievas pašaukė jį, jis turėjo septynias silpnas vietas, kuriomis

rémėsi įrodinėdamas prieš Dievo pašaukimą. Ar esate kada nagrinėję pirmoje Išėjimo [knygos – Vert.] dalyje, septynias silpnas vietas? Aš... aš turiu jas čia užsirašęs; Aš noriu, kad jūs išgirstumėte jas:

Pirma silpna vieta buvo ta, kad jis neturėjo žinios. Antra silpna vieta, kurią jis turėjo – valdžios neturėjimas. Trečia silpna vieta, kurią jis turėjo – iškalbos neturėjimas. Ketvirtoji buvo prisitaikymas. Penktoji buvo pasisekimas. Ir šeštoji buvo priėmimas.

168 Dabar jūs sulyginkite savąsias vietas su jo ir pažiūrėkite, ką turite, pažiūrėkite ar galėsite tapti tokie silpni, koks buvo jis. „Viešpatie, aš... aš... iš manęs nėra jokios naudos. Aš negaliu kalbėti. Aš... aš... aš užmušiau egiptietį. Aš negaliu sugrįžti. O, viskas... Jie nepriims manęs. Aš neturiu žinios. Aš turiu... Aš negaliu kalbėti. Ir aš... aš esu lėtos kalbos“. Ir ar matote, koks jis buvo? Jis buvo visiškai niekas. Broli, bet jis buvo išgydytas. Taip, Dievas galėjo jį panaudoti tada, po to kai jis buvo išgydytas. Suprantate? Taip, tai yra...

Jis gali mus panaudoti po to, kai mes esame išgydomi ir galime pasakyti: „Mano filosofijos mokslų daktaro laipsnis, ir teisės mokslų daktaro laipsnis, ir dvigubas laipsnis, – ar koks jis ten bebūtų, – visi mano mokslo laipsniai yra nieko verti“. Dievas negali jų panaudoti.

170 „Na, aš esu iš Dievo asamblėjos. Aš iš vienybininkų. Aš baptistas. Aš presbiterijonas“. Dievas nei trupučio iš to negali panaudoti. Kuo greičiau nuo to pasitraukite, na, tuo geriau jūs... jūs... jūs pasiduosite Dievui.

Kaip pranašas, kuris buvo... pasakė: „Aš esu žmogus su nešvariomis lūpomis ir esu nešvarių žmonių tarpe“. Ir Angelas nuėjo ir paėmė žnyplę, ir nuėjo prie aukuro, ir paėmė degančią anglį, ir palietė jo lūpas. Po to jis sušuko: „Viešpatie, štai aš; siųsk mane“. Taip, po to, kai jis suvokė, jog jis... Netgi būdamas pranašas jis turėjo nešvarias lūpas.

Kuo greičiau mes suprasime, kad mes esame... mes esame visiškai niekas, kad jūs esate niekas, jūs esate žemės dulkės. Dievas negali jūsų panaudoti. Taip, jūsų patir... Visos jūsų silpnos pusės net negali būti sulygintos su Mozės silpnumais. Čia jis turėjo šešias skirtingas silpnas vietas ir jis išmoko žmogiškojo silpnumo.

173 Taigi, įžvelkite skirtumą tarp to Mozės, kuris susitiko su Dievu ir Mozės, kuris žvelgė [...] kaip šiandien. Pasako: „Sakykite mums reikia to ir ano. Šalyje mums reikia prabudimo. Aš pasakysiu jums, ką ketinu padaryti; Aš sugrįšiu ir studijuosiu, kol įgysiu mokslo meno bakalauro laipsnį. Aha. Aš sugrįšiu ir studijuosiu tol, kol būsiu paskirtas teisės mokslų daktaru. Aš studijuosiu literatūrą. Aš visa tai padarysiu; po to aš pasirodysiu ir būsiu valandos žmogumi. Aš išstumsiu visus šiuos žmones, kurie čia viską pradėjo. (O, broli.) Aš pasistatysiu sau trijų milijonų dolerių vertės pastatą. Aš nusipirksiu tuziną kadilakų. Ir...“. O, broli. Tau... tau geriau būtų iš viso net nepradėti, nes tu jau pralaimėjai, nors dar esi nepradėjęs. Suprantate? Bet bėda yra tame, kad jie to nežino.

174 Jie galvoja, kad tu turi turėti garbanotus plaukus ir vilkėti smokingą ir sakyti: „aa-men“ taip gražiai, ir visokius tokius dalykus, ir būti princu. Tai moters marionetė. Dievui reikia vyrų, dievobaimingų vyrų, vyrų, kurie gali sudrebinti.

Bet šiandien mes norime Holivudo. Mes norime kažko, kas... kas yra geistina akims. Mes norime kažko, kas gali kalbėti taip intelektualiai, kad leistų mums nusnausti penkioms minutėms, kol jis... sekmadienio rytą.

Dievui reikia tokių, kurie turi atskyrimą, kuriuos jis pasiųs kaip žaibo blyksnius, nuteis nuodėmę iki šaknų (Teisingai.), išraus su šaknimis.

Bet mes esame... Mes norime intelektualių pastorių. Dažniausiai žmonės nori kuždančio pastoriaus, tokio, kuris pasakytų: „Taip, mieloji“.

Dievui reikia tokių kaip žaibo trenksmas. Taip, pone. Tapšnoja joms per nugarą, ir su trumpais plaukais, ir naudoja kosmetiką, ir visa kitą, ir dėvi drabužius, į kuriuos reikia įsisprausti, ir visi tokie dalykai, ir nei žodžio apie tai neapasako...

Žymus vyras pasišaukė čia mane į savo kabinetą (ar ne į savo kabinetą), bet jo misijų kabinetą, čia visai... visai neseniai, pasakė: „Aš noriu uždėti ant tavęs savo rankas, kad tu liautumeisi tai daryti“.

Aš pasakiau: „Nedrįskite to daryti. Nedarykite to. Ne, pone“.

Jeigu jūs sustabdysite tai, jūs sustabdysite Žinią. Jūs sustabdysite Dievą, kai tai padarysite. Taip, pone. Mes tokių dalykų tikrai nenorime.

181 Ar Dievui buvo gaila Mozės dėl jo visų silpnumų, ar jis pasakė: „Vargšelis Mozė tikrai... tikrai kažkas su tavimi atsitiko; tu palikai savo išsilavinimo laipsnį. O, tai bent. Čia, taip, tu buvai garsus žmogus, intelektualas ir nebuvo nieko, kas būtų galėjęs tave sustabdyti. Broli, tu turėjai visus savo filosofijos ir teisės mokslų daktaro išsilavinimo laipsnius ir visus kitus dalykus, o dabar tu ateini išpažindamas, kad esi visiškai niekas, kad visiškai negali nieko padaryti. Tu... tu tiesiog esi toks silpnas“. Ne. Dievui jo nebuvo gaila. Dievas niekada jo nesigailėjo. Tuomet Dievas jį išgydė nuo visų tų dalykų. Jis jo nesigailėjo.

Bet mes atrandame, jeigu norite tai pasižymėti, Išėjimo 4:14, Dievo pyktis užsidegė prieš jį. Dievui nebuvo jo gaila dėl to, kad jis buvo silpnas.

183 Jūs sakote: „O Viešpatie, aš tiesiog taip blogai jaučiuosi. Aš netikiu, kad galėčiau tai padaryti“. Dievui jūsų ne gaila – Jis kaip tik norėtų jus šiek tiek stumtelėti. Suprantate, matote? Žinoma. Dievui jūsų ne gaila; Jis... Jis supyksta ant jūsų. Tik tada jūs pasiekiate reikiamą būklę, kurioje Jis gali jus panaudoti. Taip.

Mozė buvo išgydytas, Dievas galėjo jį panaudoti. Jis turėjo išgydymo priemonę; tada jis buvo atskirtas nuo žmogiškų sugebėjimų. Tada jis neturėjo nieko, kuo galėtų pasiremti, nes tada jis... jis buvo pasiruošęs tarnavimui.

185 Dievas pasakė: „Keturiasdešimt metų aš leidau tau ir Siporai kelti triukšmą ir lakstyti čia šioje dykumoje, ar tu galėjai suvokti kame slypi žmogiškasis silpnumas, ar ne, palyginus su tuo, kai tu stovėjai ten kaip didis princas: „Sveiki, daktare Moze. Labas rytas, dvasininke, pone. Taip, pone. Moze, tu esi būsimas princas. Visi... Mes visi apie tave taip galvojame'. O dabar tu esi ten dykumoje su banda avių ir ūmaus būdo žmona“. Suprantate? Tai jį sujaukė.

Taip, pone. Mozė buvo siaubingoje padėtyje, o Jis pasakė: „Dabar Aš galiu tave panaudoti, kai tu supranti, jog esi niekas. Dabar ateik čia prie šito degančio krūmo; Aš noriu tave štai ten pasiųsti“. O, tai bent.

Dieve, duok mums daugiau tokių; duok mums daugiau nusilpusių žmonių. Štai ko mums reikia – silpnųjų. Žinoma.

187 Toks buvo Jokūbas. Jūs žinote, Jokūbas kadaise laikė save didingu vyru, jūs žinote; jis galėjo tiesiog sukčiauti, o po to nuo visko išsisukti. Nuėjo ir įmerkė tuopos lazdas ten, kur buvo jo uošvio apvaisintos avys ir galvijai ir iš jų gimė margos avys ir panašiai, kai jos ėjo prie vandens atsigerti. Ir visų pirmiausia, ką sužinosite – Jokūbas tapo didis žmogus. Žinoma. Jis buvo... „Jis tikrai buvo vadinamas Jokūbu, be abejonės, – pasakė Ezavas, – jis buvo tas, kuris gudrumu užėmė kito vietą, tikrai taip“. Todėl jis buvo sukčius. Jam viskas puikiai klojosi, pralobo, turėjo dideles bandas ir žmonas, ir avių, ir galvijų, ir jaučių ir... ir visko, jis turėjo visko.

188 Bet vieną vakarą (o, tai bent.), kai jis vieną kartą nusileido prie mažo upokšnio ketindamas perbristi į kitą krantą, jis atėjo iki vietos, kurioje į jį įsitvėrė Angelas. Broli, senasis Jokūbas laikėsi įsikibęs visą naktį. Jis tikrai ilgai išsilaikė. Bet, kai jis pasidavė, kai jis nusilpo ir daugiau nebepajėgė laikytis įsikibęs...

O Dieve, leisk bažnyčiai tokia tapti, prieiti... kad bažnyčia prieitų tokią vietą, kurioje ji daugiau negalės laikytis savo fiziniais sugebėjimais, bet turės pasiduoti Dievui... Tegul metodistai susigėsta dėl savęs, kad yra metodistai. Tegul baptistai ir tegul sekmininkai susigės dėl savęs ir nustos laikytis įsitvėrę ir pasiduos Dvasiai.

Būtent tada Jokūbas tapo Dievo kunigaikščiu. Biblijoje pasakyta, kad jis tapo kunigaikščiu ir jo vardas buvo pakeistas. Suprantate? Ir... ir nepamirškite, jis buvo didis, stiprus žmogus anoje pusėje, intelektualiai galingas; tačiau kitoje pusėje jis buvo šlubuojantis kunigaikštis, silpnas ir nuvargęs, bet Dievo akivaizdoje turėjo jėgą.

191 Taip, jūs galite... Galbūt jūsų organizacija suduš į šipulius. Jūsų prestižas kaimynystėje, galbūt po to tapsite senamadiška varna savo kaimynystėje. Galbūt tai ir gerai. Bet štai ką jums pasakysiu; jūs turėsite jėgą iš Dievo. Aš jau geriau būsiu toks. Aš bet kuriuo metu geriau pasirinksiu tai.

Mokiniai sugrįžo ir džiaugėsi, nes jie buvo laimingi dėl to, kad buvo palaikyti vertais patirti gėdą dėl tos priežasties ir Jėzaus. Žinoma. Jie vadins jus šventuoju besiritinėjančiu ant grindų.

193 Vieną kartą išeikite iš ten; tegul tai sudūžta. Išsilaisvinkite iš savo: „Na, sakykime, aš esu metodistas arba presbiterionas, arba aš iš asamblėjų, iš vienybininkų, aš esu ne menkesnis už jus“. Gerai. Tiesiog vieną kartą išsilaisvinkite iš to, užleiskite jiems kelią. Padarykite viską...

Leiskite vieną kartą Angelui į jus įsitverti, Viešpaties Angelui, kuris atneš jums Žinios Tiesą. Leiskite jam vieną kartą į jus įsitverti, jūs nusižeminsite tiesiogiai iki pat krikšto Jėzaus Vardu; jūs nusižeminsite tiesiogiai iki visų kitų dalykų. Taip, jūs tai padarysite. Jūs tikrai tai padarysite. Taip, jūs... jūs tiesiog užmiršite visus tuos intelektualus.

195 Prieš kelias dienas vienas iš mieliausių draugų, kuriuos turiu, puikus žmogus pasakė man, išeinant iš patalpos po to, kai buvau asmeniniame pokalbyje, išėjo iš patalpos, pasakė: „Broli Branhamai...“. Ir šitas žmogus buvo vienas iš tų, kuris padengė išlaidas ten buvusiam susirinkimui. Buvau tokioje padėtyje, kad nežinojau, kaip turėsiu tuo pasirūpinti, tiesiog pasitikėjau Dievu. Šitas žmogus tiesiog tai apmokėjo, taip, tiesiog puikus žmogus. Ir šitas žmogus atkeliavo, ir atvyko iš didelio miesto čia, prieš kelis vakarus, ir stovint patalpoje pasakė man prieš išeinant, pasakė: „Broli Branhamai, – pasakė, – aš noriu pasakyti tik vieną dalyką“. Pasakė: „Iš mano pažįstamų žmonių nėra nei vieno, kuris tavęs nemylėtų“.

Aš atsakiau: „Aš labai dėl to džiaugiuosi“.

Pasakė: „Broli Branhamai, yra tik vienas dalykas, vienas klaidingas dalykas“.

Aš paklausiau: „Koks dalykas, sese?“.

Pasakė: „Na, tas vienas dalykas yra toks, broli Branhamai, kad jeigu tu tiesiog padarytum kompromisą to nedidelio mokymo atžvilgiu, – pasakė, – visos organizacijos tave priimtų“.

Ir aš tuomet iš karto supratau, aš pamaniau... Aš pasakiau: „Kokio mokymo, sese?“.

Ir pasakė: „O... to apie krikštą Jėzaus Vardu“.

„O, – pasakiau aš, – bet sese, tu negali tikėtis, kad aš padarysiu kompromisą Dievo Žodžio atžvilgiu ir galėsiu išlikti Dievo tarnu“.

200 Ir pasakė: „Na čia, ten yra daug tarnautojų, kuriuos aš čia atstovauju iš to miesto“.

Pasakė: „Jeigu tu pasakysi jiems, kad Viešpaties Angelas, kuris rodo tau šiuos regėjimus, pasakė tau krikštyti Jėzaus Vardu, tuomet jie yra pasiruošę tai priimti“.

„Na, – pasakiau aš, – jų patirtis yra menkesnė už pamazgas“. Aš pasakiau: „Man nerūpi ką koks nors angelas pasakytų, jeigu tai nėra pagal Žodį – aš tuo netikėsiu“. Aš pasakiau:

„Jeigu tas angelas pasakytų man kažką priešingo Tam, aš nepatikėčiau tuo angelu“.

Teisingai. Dievo Žodis yra pirma, aukščiau visų angelų ir visų kitų. Tikras Angelas... aš pasakiau: „Jeigu jis man To nepasakytų, aš jo neklausyčiau“. Taip.

Ponia nežinojo ką daryti. Ji pasakė: „Aš niekada to taip negirdėjau. Aš niekada to nežinojau“.

Matote, štai taip. Todėl aš tai poniai nurodžiau kai kurias Rašto vietas. Ir ji pasakė: „Aš vykstu tiesiai namo ir išnagrinėsiu Naujajį Testamentą. Aš niekada jo nenagrinėjau“. Matote?

Štai taip. O, tai bent. O, tai bent. Štai kur jūs atsiduriate. O, tai bent.

Nustokite laikytis įsitvėrę. Paleiskite. Štai, ką jūs turite padaryti: paleiskite. Jokūbas, kai jis paleido jis pasiėlgė teisingai, jis tapo kunigaikščiu ir turėjo jėgą iš Dievo.

204 Taip buvo ir su jaunuoju Dovydu, kai jis dėvėjo bažnytinį Sauliaus švarką, kai jis išėjo kau... kau... kautis su Galijotu. Ir kai Dovydas susiruošė kovoti su Galijotu dėvėdamas tuos didelius šarvus, jis apsidairė į šalis ir atsisuko atgal; jis atrodė taip, kaip visi kiti, todėl jis pasakė: „Kažkas čia yra negerai“.

Tol, kol jūs esate tokie kaip pasaulis ir darote kompromisą su pasauliu, ir darote tą patį, ką pasaulis daro, kažkas yra negerai.

Dovydas pasakė: „Tame yra per daug suvaržymo. Aš turiu daktaro išsilavinimo laipsnį; Aš esu filosofijos mokslų daktaras. Matote, aš priklausau didžiai organizacijai, kaip aš iš viso galiu eiti kautis dėvėdamas visa tai? Aš apie tai neturiu nė menkausio supratimo. Aš nieko apie tai nežinau“. Dovydas pasakė: „Nuvilkite šitai nuo manęs“. Teisingai. „Jeigu aš kausiuosi dėl Dievo aš nenoriu atrodyti taip, kaip šita čia stovinti bailių grupė, visi apsišarvavę ir palaužti. Aš negaliu susitikti...“.

207 Daugelyje susirinkimų yra daug vyrų, daug tarnautojų, kurie ateina pas mane ir pripažįsta, kad jie tiki, jog yra teisinga krikštyti Jėzaus Kristaus Vardu, bet pasako: „Mūsų organizacija už tai mus išmestų“. Tu vargšas atsikalbinėjotau, nusivilk Sauliaus šarvus. Dieve, duok man Šventosios Dvasios jėgą ir stiprybę. Dieve, pasiųsk mane su akmenukų laidyne, nesvarbu, kas tai bebūtų (kaip menka), leisk nukauti priešą. Tai tiesa. Siųsk mane, bet neleisk man apsilikti taip kaip visi kiti apsilikę teisės ir filosofijos mokslų daktaro laipsniu, daktarai ir visais panašiais dalykais.

209 Dovydas pasakė: „Tai neatrodo teisingai“. Jis pasakė: „Aš apie tai nieko nežinau“. Jis pasakė: „Vienintelis dalykas, kurį žinau, kurį turiu... kurį aš... Toli dykumos glūdumoje aš prižiūrėjau savo tėvo avis“. Ir aš pasakiau: „Pasirodė liūtas ir pasigriebė mažą avinėlį ir paspruko su juo, o aš žinodamas, kad tai buvo mano tėvo avinėlis ir... o, aš... aš... aš... Aš nebuvau ginkluotas, bet aš tiesiog paėmiau savo akmenukų laidynę ir nusekiau jam iš paskos“. Aš užmušiau jį ir parsinešiau avinėlį atgal“. O, tai bent. Anie štai ten stovintys rankoje laiko ietį, tačiau nebūtų galėję to padaryti.

Štai kokia šiandien yra problema. Dievas turi daug avių, kurios yra nuklydusios; organizacijos ir kiti dalykai jas pasigrobė, įvedė jas į psichologiją. Dieve, duok mums Dovydų turinčių Dievo Žodį ir Dievo jėgą, kad nukreiptų ją, kai mes eisime susitikti su šitais intelektualiniais milžiniais, teisingai, su visais filosofijos ir teisės mokslų daktarais ir kokiais ten dar bebūtų daktarais. Suteik man Dievo Žodį ir Šventosios Dvasios jėgą, ir sakau jums, mes galėsime užmušti kiekvieną milžiną lauke. Teisingai. Mums reikalingi vyrai, kurie gali...

211 Na, Dovydas tame lauke buvo menkiausias kandidatas galėjęs eiti kovoti su milžinu. Jis... na jis... jis tebuvo berniukas. Ir Biblijoje pasakyta, kad jis buvo raudonskruostis, liesai atrodantis vaikinukas, greičiausiai susikūpinęs, apsilikęs avikailiu. Jis neturėjo nei vieno iš šitų reikšmingų, intelektualinių laipsnių ir gero apmokymo. Jis nieko neišmanė apie kalaviją. Jis nieko neišmanė apie tą visą parengimą, kurį Saulius...

Saulius buvo geriausias, kurį jie galėjo pasirinkti, vyskupas Saulius. Žinoma, jis buvo visa galva ir pečiais aukštesnis už visus kitus kariuomenėje. Na, jis buvo... jis buvo tas, kuriam derėjo eiti ir kautis, bet jis buvo išsigandęs.

213 Ir šiandien mes žinome, kad mums yra reikalingas prabudimas. Mes žinome, kad mums reikia sujudimo žmonių tarpe. To nepadarys teologijos mokslų daktaras. Tam bus reikalingi silpnieji, aleliuja, kurie paims Dievo Žodį Kristaus prisikėlimo jėgoje ir nukaus tą priešą. Tai į šalį atves Kristų... leis jiems pamatyti, kad Jis vis dar gali atverti aklujų akis, išgydyti ligonius, prikelti mirusiuosius ir Jis yra Dievas, Nugalėtojas. Amen. Mums reikia Dovydo, kuris neturės teologinių mokyklų parengimo; mums reikia žmogaus, kuris apie tai iš viso nieko nežinos,

paprasto kaimo vaikino ar kažko panašaus, paprasto susikūpinusio vyruko, neišvaizdaus, kuris pasirodys kelyje su Dievo jėga.

214 Motina buvo prie mirties. Ji pasakė: „Bili, aš pasitikėjau ir tikėjau tavimi. Tu buvai mano dvasinė stiprybė; tu atvedei mane prie Dievo“.

Aš pasakiau: „Mama, kai aš buvau berniukas... Mūsų kilmė, žinoma, airiška, mes kaip ir esame linkę į katalikybę“. Aš pasakiau: „Bažnyčia pasakė, kad... kad jie... jie buvo žmonių kūnas; jie viską turėjo; viskas, ką jie darė buvo tik teisinga. Aš negalėjau tuo patikėti, nes liuteronai pasakė: 'Mes esame žmonių kūnas; mes viską turime'. Baptistai pasakė: 'Mes esame kūnas; mes viską turime'. Jų yra per daug; yra apie devyni šimtai skirtingų organizacijų“. Aš pasakiau: „Mama, aš negalėjau pasitikėti nei viena iš jų. Kuri iš jų yra teisinga?“.

216 Atradau, aš sakau tai nuolankiai ir švelniai, bet aš manau, kad nei viena iš jų nėra teisinga. Būtent taip. Aš sugrįžtu atgal prie Dievo Žodžio, aš mačiau, ką Jis padarė anuomet. (Ir tuomet, Dieve, leisk mums į tai sugrįžti.) Ir turint silpnumą per organizacijos palaikymo stoką, be jokio palaikymo iš denominacijų, be jokio bažnytinio palaikymo, tačiau esant Šventosios Dvasios, kuri nužengė per Sekmines, paprastume ir jėgoje, su ta pačia žinia, kurią Petras turėjo Sekminių dieną: „Atgailaukite kiekvienas iš jūsų ir būkite pakrikštyti Jėzaus Kristaus Vardu jūsų nuodėmių atleidimui...“. Jūs nebūsite parengti taip kaip šita daugybė teologų su savo atlenktomis apykaklėmis ir bakalauro menų mokslo laipsniais, bet, broli, tu turėsi kažką savo rankoje. Ir tol, kol Šventoji Dvasia galės įeiti į tą Žodį, Ji atkovos ir sugrąžins atgal tas prarastas avis, kurios yra paklydusios. Amen. Išpažinkite savo silpnumus. Išmeskite lauk savo teologijos mokslų daktaro laipsnį. Išmeskite savo visažinystę, savo narystę. Apsinuoginkite Dievo akivaizdoje, dvasiškai kalbant ir vadinkite save nevertu. Tada Dievas galės jus panaudoti. Nesakykite to tik savo burna, tegul tai išeis iš jūsų širdies.

218 Jokūbas... Dovydas, jie turėjo apsinuoginti. Iš visos minios jis buvo silpniausias. Pagalvokite apie, galbūt, dešimt tūkstančių arba šimtas tūkstančių karių buvo ant kalvos, visi iki vieno ištreniruoti, visi iki vieno turėjo filosofijos mokslų daktaro laipsnį, visi iki vieno turėjo ietis; jie buvo kariai. Kiekvienas iš jų buvo kapralas toks-ir-toks, eilinis toks-ir-toks (netgi iki eilinių), generolas toks-ir-toks, leitenantas toks-ir-toks. „Didysis keturių žvaigždžių generole Sauliau, vyskupe, taip, jūsų prakilnybe, pone...“. Visi iki vieno ten stovėjo, ištreniruoti vyrai. O priešas stovėdamas ant kalvos pasakė: „Jūs, grupė bailių“.

221 Ir į stovyklą atėjo mažas, susikūpinęs (O, Dieve), mažas raudonskruostis vaikinukas, nedidelė akmenukų laidynė ant nugaros, rankoje nešė razinų pyragą savo broliui. O tas milžinas dažnai išeidavo ir su šauksmu kreipdavosi į juos. Pasakė: „Nejaugi norite man pasakyti, kad jūs, grupė parengtų mokslinčių, stovėsite čia ir leisite tam neapipjaustytam filistinui mesti iššūkį gyvojo Dievo Žodžiui?“. Amen. Paklausė: „Ar jūs jo bijote?“. Saulius pasakė: „Jeigu nori pats eiti, ateik čia. Aš... aš... aš išsiųsiu tave į mokyklą dvidešimčiai metų ir suteiksiu tau filosofijos mokslų daktaro laipsnį. Aš pasakysiu tau, ką ketinu padaryti; Aš tau atiduosiu savo mokslo laipsnį“.

Jis atsakė: „Pasiimkite sau šitą dalyką“. O, tai bent. „Aš nenoriu su tuo turėti nieko bendro“. Jis norėjo pasitikėti Dievu. Jis pasakė: „Aš žinau, ką Dievas dėl manęs padarė per šitai, aš esu pasiruošęs pasitikint Dievui susidurti su bet kuo“. Amen. Tai yra Krikščionio išgyvenimas.

224 Netgi Saulius, kai jis turėjo atsikratyti savo šarvų, jis nusivilko bažnytinis šarvus; jis padarė taip, kaip Dovydas. Bet kai Saulius priėjo prie kelio pabaigos jis pasakė: „Aš kovojau gerą kovą“. Tai buvo paskutinis priešas, kurį reikėjo nugalėti. „Aš kovojau gerą kovą; Aš užbaigiau savo bėgimą; Aš išlaikiau tikėjimą. Nuo šiol man atidėtas teisumo vainikas, kurį aną dieną man duos Viešpats, teisusis teisėjas...“. Pasakė: „...ir ne vien man, bet ir visiems pamilusiems jo pasirodymą“.

Senoji mirtis pasakė: „Bet tu man atiteksi po kelių minučių“. Ir kapas prabilo: „Aš tenai tave apgausiu“.

Jis pasakė: „O mirtie, kur tavo geluonis? Kape, kur yra tavo pergalė? Aš žinau, kad aš guliu čia, šiame Romos požeminiame kalėjime, supančiotas grandinėmis, mano rankos ir kojos ir aš... aš ant nugaros turiu trisdešimt devynis rėžius. Čia ašaros graužia man akis iki tiek, kad aš daugiau nebegaliu matyti. Aš nebegaliu matyti savo fizinėmis akimis, bet aš galiu matyti teisumo karūną, kuri yra ten padėta. Mano kulkšnys yra susidėvėjęs. Aš taip nusilpau per tą seną, supelijusią duoną, kurią jie man čia įmesdavo ir žiurkės laksto per mane, ir vorai ir kiti dalykai taip, kad aš esu silpnas“. Tačiau jis galėjo atsistoti prieš mirties veidą ir pasakyti: „Kur yra tavo geluonis? Kape, kur yra tavo pergalė?“ grandinėms žvangant ant jo rankų. Aleliuja. Štai ko mums reikia. „Kape, kur yra tavo pergalė?“.

Kapas atsakė: „Pauliau, aš tave supūdysiu“.

Jis pasakė: „Bet ačiū Dievui aš jau turiu pergalę per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų“.

228 Kai jis buvo silpnas jo... jo bažnytinė... Visi jo ritualai išgaravo nuo jo. Visi jo įšventinimo raštai buvo iš jo atimti. Jis daugiau nepriklausė asamblėjoms ar kuriems nors kitiems. Matote, jis daugiau nepriklausė nei vieniems. Jis jau tiek daug buvo kalbėjęs prieš juos, kad tie vyskupai buvo... Pasakė: „Jūs norite man pasakyti, kad žmogus ten išsėdėjęs dvidešimt metų Romos kalėjime gali mums drausti leisti mūsų moterims pamokslauti? O. Net nekalbėkite mums apie tai“. Pasakė: „Mes patys geriau žinome. Kas tas žmogus iš viso toks yra, įsakinėja mums daryti tą, aną ir kitką?“. Pasakė: „Mes patys žinome, ką darome“. „Taip, – pasakė Paulius, – iš jūsų pačių tarpo iškils vyrai, kurie greitai įkurs organizaciją, iškils ir štai taip atkris nuo tikėjimo neturėdami Dievo Dvasios“. Pasakė: „Jie jau yra išėję iš mūsų tarpo, nes jie nebuvo iš mūsų“.

230 Ir kas nutiko? Perėjo tiesiai į katalikų bažnyčią, iš katalikų į liuteronus ir taip toliau iki paskutiniųjų, Dievo asamblėjos – taip pat, daro tą patį. Visi daro tą patį.

Bet, o, vyras arba moteris, kurie yra pakankamai silpni, kurie suvokia savo silpnumą, tai Dievui leis juos panaudoti. Aš vis kalbu nesustodamas; Spėju, kad jau per ilgai kalbu.

232 Taigi, kas tai buvo? Taigi, jis buvo... Dovydas buvo mažiausiai mokyta iš visos grupės. Jis nebuvo išmokyta kaip kautis; jis visiškai nieko apie tai nežinojo. Taigi jis visiškai nebuvo parengtas tai kovai, kurią sutiko priešakyje, bet jis atpažino, kad ten buvo Dievas. Ir jis paėmė silpniausią dalyką; jie turėjo ietis, šarvus, lankus ir visus kitus dalykus, o Dovydas

turėjo mažą laidynę ir akmenį joje. Bet, matote, jis žinojo, kuo jis galėjo pasitikėti. Jis išpažino savo silpnumą, tačiau jis tikėjo Dievu. Jis pasakė: „Aš nenoriu jokio skydo, kad jis mane dengtų. Aš nenoriu ten išeiti, pasakyti: 'Dabar ar jūs, broliai, bendradarbiausite su manimi? Aš priklausau asamblėjoms; aš priklausau presbiterijonams; aš metodistas; aš baptistas; ar jūs broliai bendradarbiausite su manimi?'. Aš visiškai to nenoriu. 'Štai čia aš parodysiu jums, kad savo kišenėje turiu savo išsilavinimo laipsnį. Aš tik ką įsigijau menų mokslo bakalauro laipsnį. Esu iš tokio-ir-tokio universiteto; Aš... aš buvau išmokytas štai ten. Aš tai įgijau. O, aš galiu kalbėti. Aš galiu tą ir tą.'“ . Jis visiškai to nenorėjo.

Viskas, ko jis norėjo, jis pasakė: „Aš turiu pasitikėjimą Dievu ir štai aš ateinu“. Tai viskas. Ir milžinas parpuolė. Būtent taip.

Štai ko mums reikia šiandien, broli. Šiandien mums reikia vyrų kaip Dovydas, o ne universitetinės patirties.

236 Buvo paprastas Michėjas, nežymus Michėjas, Imlos sūnus, vargšas, atmestas, išvartytas iš visų denominacijų, dėl to, kad tvirtai stovėjo už Dievą. Bet vieną kartą ten pasirodė Dievo vyras, tenai, vardu Jehozapatas ir ten pasakė: „Aš noriu sužinoti tikrą Dievo Žodį“.

Saulius pasakė: „Aš turiu keturis šimtus geriausių, kokius tik esate matę“. Pasakė: „Jie visi turi išsilavinimo laipsnį; jie visi buvo parengti čia mokykloje“. Pasakė: „Na, jie yra geriausi pamokslininkai, kuriuos esate girdėję“. Pasakė: „Aš tuojau pat juos atvesiu ir mes pasiteirausime Viešpaties dėl tavęs“.

Bet po to jis ten atsistojo ir jis apsidairė aplink, Jehozapatas pasakė: „Taip, aš girdžiu kaip šis sako tai ir aš girdžiu kaip kitas tą patį pakartoja, – bet pasakė, – ar neturite kito? Ar neturite dar vieno?“.

239 Dievas ruošėsi perteikti žinią šiai teisiai širdžiai. Ten jų tarpe buvo stovintis tik vienas, bet Dievas jam turėjo paskyręs žmogų. Amen. Jeigu ten yra tik viena teisi širdis, kažkur Dievas turi jam paruoštą žmogų. Jehozapatas buvo tikras vyras, Dievo bijantis karalius ir jis turėjo pakankamai nuovokos, kad suprastų, jog jų žinios buvo klaidingos. Jis žinojo, kad tai prieštaravo Žodžiui. Amen (O, broli Nevili.) Jehozapatas tai žinojo.

Jis pasakė: „Na, aš... aš patikrinau visus įrašus, šios seminarijos sąrašo lentelę. Aš čia turiu visus iki vieno“. Pasakė: „Na, tik pažiūrėk į šitą, jis turi... Na, pažiūrėk kokį išsilavinimo laipsnį jis turi. Pažiūrėk į šitą štai čia, – sako, – pažiūrėk... pažiūrėk kokius išsilavinimo laipsnius šitas turi. Pažiūrėk į Zedekiją čia; jis yra jų visų galva. Na, jis yra vyskupas; jis yra virš visų mūsų. Tikrai, tu gali pasitikėti jo žodžiu“.

Jehozapatas pasakė: „Taip, – pasakė, – aš... aš... aš...“.

241 „Taip, gerai, pažiūrėk, pažvelk, visi kiti su juo sutinka. Visi jie yra kaip vienas. Ir tu net negali pasakyti, kad jie yra ne hebrajai. Tu negali pasakyti, kad jie nėra pranašai; štai išsilavinimo laipsniai, kurie tai įrodo“.

Jehozapatas pasakė: „Taip, aš... aš... aš žinau, Ahabai“. Pasakė: „Tai... tai gerai, bet...“. Pasakė: „Ką tu... Kaip tu gali manęs prašyti daugiau? Štai mano visa mokykla. Joje visos organizacijos yra kartu“.

„Bet nejaugi tu neturi tokio, kuris nepriklauso šiai grupei? Nejaugi kur nors nėra dar vieno?“
„Na, koks jis turėtų būti? Jis turėtų būti nemokytas beraštis. Na, ko tau iš tokio žmogaus galėtų reikėti?“
„Bet... bet aš tik prašau tavęs. Nejaugi tu neturi tokio, kur nors?“

247 „O, – pasakė jis, – taip, yra toks vienas“. (Ten, o ačiū Dievui už tai.) O, tai bent. „Ten yra toks vienas, – bet pasakė, – aš nekenčiu jo. Ir visi kiti iš jų jo nekenčia“. Pasakė: „Mes išsprendėme... jie išsprendė jį lauk iš šitos organizacijos, jie visi“. Pasakė: „Jis atvyko čia, kad pravesių tarnavimą; mes išsprendėme jį iš miesto. Taip, pone. Nenorime su juo turėti nieko bendro. Na, – pasakė, – jis yra silpnas žmogus ir jis kilo iš labai vargingos šeimos. Jo gramatikos žinios labai prastos“. Aha, kaip Mudžio, žinote. „Taip, jo gramatinės žinios yra siaubingos“. Ir pasakė: „Iš tiesų kaip teologas, jis yra prasčiausias, kokį man yra tekę girdėti. Niekada nesu girdėjęs nieko panašaus į jį. O, jis tiesiog sugriauna jų apeigas. Na, jis sudaužo į šipulius jų „Apaštalų tikėjimo išpažinimą“. Aš niekada tokio nesu girdėjęs. O, jis tiesiog tai sugadina ir jie nekenčia jo, ir aš jo nekenčiu; visi jo nekenčia“.
„O, – pasakė Jehozapatas, – tegul karalius taip nesako, bet aš norėčiau jį išgirsti“. Jis žino, ką pasakytų Elijas. Jis žinojo ką...

248 Dievas apėjo visus didžiuosius, stipriuosius, intelektualius pamokslininkus ir įdėjo savo Žinią į menką žmogelį, kuris tvirtino nieko nežinąs. Bet, ką jis padarė?
Jie parengė jam išbandymą ir pasakė: „Dabar tu pasakysi tą patį, ką anie pasakė“.
Jis pasakė: „Aš pasakysiu tai, ką Dievas įdės į mano lūpas; tik tiek“. Jis pasakė: „Jeigu nori tapti stiprus... Taigi, nepamiršk, tu esi tik... tu esi... tu kaip ir neatitinki čia esančių standartų, žmogau. Nepamiršk, tu esi išmestas lauk iš šitos organizacijos. Galbūt jie galės pergaltoti tavo narystę, jeigu tu tik sutiksi su jais šios krizės laiku. Mes visi ruošiames suorganizuoti didelę kampaniją, – pasakė, – jeigu tu tik sutiksi su manimi“.

Pasakė: „Aš sakysiu tik tai, ką pasakė Dievas“. Amen. Kompromisas, ar jūs galite tikėtis, kad Dievo vyras darys kompromisą Dievo Žodžio atžvilgiu? Ne, pone. Jis to nepadarys.
Pasakė: „Bet tu esi silpnas žmogus. Tu esi iš vargingos šeimos. Na, tu žinai, ką jie gali...“.
„Man nesvarbu, ką jie padarys“.
„Na, skraidins jus iš šalies į šalį lėktuvu. Jie padarys viską (Suprantate?), jeigu jūs... jeigu jūs tik...“.
„Ne, ne. Aš sakysiu tik tai, ką Dievas įdės į mano lūpas“.

256 Dievas apėjo visą tą grupę (Taip pone, Jo tvirtas stovėjimas tai padarė.), apėjo keturis šimtus ir davė jam TAIP SAKO VIEŠPATS.

Ir ar tuomet jie Tuo patikėjo? Ne, pone. Jie pasakė: „Tai nėra TAIP SAKO VIEŠPATS; mūsų seminarija nemoko tokių dalykų. Na, čia yra mūsų vyskupas, kuris jau pasakė savo žodį; jis užrašė apeigas. Mes visi susirinkome kartu; mes įkūrėme savo mokyklas. Dievas yra su mumis. Kuriuo keliu Dievas išėjo nuo mūsų, kai Jis atėjo pas jus?“
Jis pasakė: „Tu pamatysi, atėjus laikui“. Aha, teisingai.
Kas jis buvo? Jis buvo silpnas, bet jų tarpe jis buvo stipriausias. Kodėl? Nes jis turėjo Viešpaties Žodį. O, broli, koks skirtumas, jei... tol, kol jūs turite TAIP SAKO VIEŠPATS?

258 Sako: „Broli Branhamai, jeigu tu padarysi kompromisą dėl krikšto Jėzaus Kristaus Vardu, na, mes suorganizuosime didelį susirinkimą Čikagoje ar kitose panašiose vietose“. Aha. Ar jūs galvojate, kad jis tai padarys? Man nerūpi, kur jūs susirinksite, ką jūs darysite, broli, pasilik su TAIP SAKO VIEŠPATS.

Aš noriu, kad nors kai kurie iš jų ateitų ir pasakytų man, kur tai yra klaidinga. Parodykite man Dievo Žodyje, kur tai yra klaidinga. Taip. Jie tuo neapsiims. Ne, pone. Bet tai yra TAIP SAKO VIEŠPATS. Pasilikite su tuo, net jeigu jei visi jus išspirs. Man nesvarbu kokie silpni jūs tapsite: „Tada aš tampa stiprus“. Kai jie mane išspiria lauk, Dievas mane priims. Aha, taip. Dievas... Jie jus išspiria lauk, Dievas jus priima.

Nepamirškite, Dievas visada pasirenka padugnes, tuos, kurie yra visiškai niekas. Po to Jis padaro juos kažkuo dėl Savęs. Galbūt nesužinosite to šiame gyvenime, bet tai bus tame, kuris ateina (Suprantate?); tame gyvenime.

261 Ir davė jam TAIP SAKO VIEŠPATS, kokių tikslų? Jis išliko su Žodžiu. Jis turėjo teisingą žinią. Dievas davė jam regėjimą. Visi likusieji iš jų neturėjo jokio regėjimo. Suprantate? Jis turėjo regėjimą. Kodėl? Nes jis išliko su Žodžiu. Štai kur mes išvydome ženklus ir stebuklus. Nes... Kiti bando tai pamėgdžioti, bet jis išliko su Žodžiu. Dabar paskubėkime.

262 Elijas, jo bažnyčia jo atsisakė ir iškeitė jį į šiuolaikinį pasaulį. Aš įsivaizduoju, kokią pirtį jiems užkūrė Elijas. Ar galite įsivaizduoti? Jūs žinote, kas buvo Elijas. Aš galiu įsivaizduoti, savo ankstyvoje tarnystėje jis atsistojo ten ir tarė: „Na, jūs moterys stengiatės pamėgdžioti karaliaus žmoną, poniją Jezabelę. Jūs šiuolaikiškos moterys esate tokios kaip šalies karaliaus žmona, rengiatės kaip ji, elgiatės kaip ji. Jūs pamokslininkai...“. O, tai bent, kaip jis juos paglostė prieš plauką ir jie visi kuo toliau, tuo labiau atkrisdavo, kol neliko nei vieno.

263 Tada jis turėjo priėti savo kelio pabaigą. Niekas daugiau nenorėjo su juo bendradarbiauti. Jokia bažnyčia nenorėjo su juo bendradarbiauti. Visi iš jo bažnyčios jį paliko, sugrįžo į pasaulį (taip pat, kaip tai yra dabar... Teisingai), sugrįžo atgal į pasaulį. Tik visai keli laikėsi, vienas vienur ir kitas kitur, atvykdavo iš kitos šalies pusės, kai turėdavo su juo atskirai susitikti ir panašiai. Jis buvo ganėtinai blogoje padėtyje; jis nebežinojo, ką daryti ir pasakė: „Viešpatie, aš stovėjau su Tavo Žodžiu; aš kalbėjau tiesą. Ir visi jie pabėgo; čia nei vieno neliko. Man neliko nieko... nieko kam galėčiau pamokslauti“. Amen. „Taip, aš stovėjau su Tavo Žodžiu, Viešpatie, o dabar pažiūrėk kokioje aš esu padėtyje, nei vienas iš jų nenori manęs priimti. Aš ateinu į miestą, jie sako: 'Štai ateina tas senas pamišėlis. Taip, taip, štai tas senas pamišėlis ateina į miestą; dabar jis pradės aiškinti... aiškinti apie šiuolaikinį gyvenimą čia ir panašiai'“.

„Nepriimkite jo. Pastoriau, neturėk nieko bendro su šiuo žmogumi. Ne, pone“.
Pastoriau: „Taigi, tas senas fanatikas ir vėl pasirodė mieste. (Suprantate?) Štai ten tas Elijas, senas, plikas vyras, nekreipkite jokio dėmesio į tą senolį. Tik pažiūrėkite į jį; jis net neapsirengęs kaip dvasininkas, nedėvi tokių kunigo rūbų kaip mano (jo kepurė, jūs žinote, iš priekio atsikišusi ir su atlenkta apykakle, jūs žinote)“. Pasakė: „Jis ne...“. Pasakė: „Jis... jis... jie... Jis... jis yra kitoks. Jis... jis yra keistuolis“.

Ir aš įsivaizduoju, kad kai kurie iš žymiųjų pasakė: „Žinote ką? Jis... jis yra neurotikas. Aha, taip; jis... jis yra neurotikas, gyvena ten tyrlaukiuose, didžiausią laiko dalį praleidžia miškuose, ateina įsisupęs į avikailį. O, tai bent. Ir po to nuteisia tas moteris... Hm, hm, niekada tokio nesu matęs. Ne... ne... ne... neturėkite nieko bendro su juo, visiškai. Nebendradarbiaukite“.

268 Na, tarnautojų draugija susirinko kartu, žinote, pasakė: „Ne... neturėkite nieko... Palikite jį ramybėje; jis galiausiai... Galiausiai jis sutriks. Jis galiausiai išprotės. Ir bus viskas, palikite jį ramybėje“.

Bet senasis Elisas, gyveno ištikimai su Dievu, išliko ištikimas Žodžiui. Jie vienoje vietoje surengdavo nedidelį susirinkimą, o jis apžvelgdavo auditoriją ir pasakydavo: „Visos jūs esate Jezabelės...“.

„O, koks įžūlumas. Aš daugiau niekada neisiu pasiklausyti šito žmogaus. Ne, pone, daugiau neklausysiu“.

Tai jo nesustabdė, jis pasiliko ten išlikdamas toks pats. Kai jis neteko savo bažnyčios, kai jis prarado savo... Visos denominacijos prieš jį nusistatė; būtent tada jis tapo silpnas; jis pasakė: „Aš tik vienas esu likęs; jie ieško manęs, kad nužudytų“. Pasakė: „Jie nušautų mane, jeigu po to galėtų išvengti atsakomybės“. Aha. Suprantate? „Bet aš... Jie ieško mano gyvybės. Ir aš esu vienintelis išlikęs, Viešpatie, ką aš galiu padaryti?“.

Tai buvo būtent tada, kai jis tapo silpnas (vistiek ištikimai stovėjo, išpažino savo silpnumą ir viską), kai Dievas pasakė: „Užkilk ant kalno; aš duosiu tau naują žinią. Aš dabar siūsiu tau naują žinią. Aš jau tau buvau pasakęs, kad nuteistum tuos dalykus, dabar aš pasiūsiu tave atgal su kažkuo, kas įrodys, kad tai buvo teisinga“. Pasakė: „Tu atlikai gerą darbą, Elisau. Tu pasakei jiems apie karaliaus žmoną ir panašius dalykus, ir kaip jie elgėsi. Tu nuteisei Ahabą ir visus jo šiuolaikinius dalykus, ir visas šiuolaikines bažnyčias, ir mes pasakėme tiems pamokslininkams, kur buvo jų vieta. Tu buvai pavyzdys. Tu stovėjai ten be jokios pagalbos, jokios organizacijos, nieko nebuvo tavo užnugaryje, bet tu pasilikai su Mano Žodžiu. Dabar aš tau kažką duosiu. Nusileisk ten ir pasakyk tam veidmainiui: 'TAIP SAKO VIEŠPATS. Iš dangaus nenukris nei lašas lietaus, kol aš neliepsiu.'“. Tai bent, tai bent. Užkėlė jį ant kalno viršaus, kad parodytų jam kažką.

273 O, aš galiu matyti jį tą rytą, artėjantį, besileidžiantį žemyn tuo Samariečių keliu. Jis nebuvo išvaizdus, tikrai nebuvo, jo plikė blizgėjo saulei šviečiant, žili plaukai ir vešlios žandenos dengusios veidą, dėvėjo gabalą avikailio. Biblijoje pasakyta, kad jis buvo „plaukuotas“, jį visą dengė plaukai, aš įsivaizduoju, kad į pasižiūrėti nebuvo malonu; ta sena lazda jo rankoje, tos senos akys žiūrinčios į dangų, leidžiasi žemyn keliu... Ir jūs... jis... Aš spėju, kad būdamas apie aštuoniasdešimties jis elgėsi kaip šešiolikmetis. Štai jis ėjo leisdamasis žemyn keliu tiesiai į Samariją. Broli, jis jau tada iš savo silpnumo buvo sustiprintas: „Mano jėgos pakanka. Nesijaudink dėl organizacijų, Elisau. Nesijaudink dėl jų; Mano jėga yra viskas, ko tau reikia“.

274 Aš atsimenu kaip vieną kartą stovėjau šalia didelės šventyklos ir aš pasakiau: „Viešpatie, aš nenorėčiau, kad jie ateitų į mano... mano kabinetą“. Jis pasakė: „Aš esu tavo Dalis. (Suprantate?) Aš esu tavo Dalis“. „Silpnume tada aš... aš esu... Mano jėga yra stipri. Mano tobula valia gali būti atlikta (Pauliau, ar Elijau, kas tu bebūtum) kai tu pasitrauki iš kelio“. Suprantate? „Tavo silpnume, tuomet aš esu sustiprinamas. Aš esu Tas. Aš esu Stiprusis, kuris ateina ir pripildo“.

276 Aš galiu matyti kaip jis leidžiasi tuo Samarijos keliu, tos nedidelės, senos akys žvelgiančios štai ten, žmogau, jo veide beveik matosi šypsena. Broli, jis atėjo tiesiai į Ahabo akivaizdą. Jis nei kiek nemikčiojo; jis nelemeno. Ne, ne. Toje nedidelėje krūtinėje plakė širdis, kurioje gyveno Šventoji Dvasia. Taip, iš tiesų. Atėjo leisdamasis tuo keliu, atėjo prie pat Ahabo ir pasakė: „Nei lašas lietaus neiškris, kol aš nepaprašysiu“. Sutrypė kojomis, apsisuko ir patraukė link dykumos.

Pasakė: „Darbas buvo gerai atliktas, Elijau. Ateik čia; Aš liepiu varnams dabar tave maitinti ir... ir dabar kurį laiką čia pabūk“. O, tai bent.

Kai jis buvo silpnas, tada jis tapo stiprus. Taip, pone. Jis taip sudrebino dangus, kad nelijo. Tada jis tapo stiprus, kai jis neteko savo bažnyčios, neteko visko, ką turėjo, viską. Bet jis pasiliko su Dievo Žodžiu; tada jis įgyjo jėgą užverti dangus.

279 Kai Jokūbas neteko visos savo stiprybės, tada Dievas jam davė jėgą tapti kunigaikščiu. Suprantate? Kai Paulius atsisakė savo išsilavinimo ir visos savo teologijos, Dievas padarė jį misionieriumi pagonims. Kai Mozė neteko visų savo sugebėjimų ir pasidarė silpnas, Dievas padarė jį galingą ir siuntė jį į Egiptą Dvasios jėgoje, aštuoniasdešimties metų amžiaus, su nukarusiomis žandenomis, jo žmona sėdėjo ant mulo, vaikas jai ant šlaunies, ir jo rankoje lazda, nuėjo ir užkariavo Egiptą. Taip. Suprantate? Ne su armija užnugaryje, kaip jis norėjo eiti, bet Dvasios jėgoje. Amen. Kai esate silpni, tada esate stiprūs.

282 Tiesiog leidosi žemyn keliu, jis nemikčiojo, jis nesuklupo, jis nieko tokio nepadare, atėjo tiesiai į Ahabo akivaizdą ir pasakė: „Aš turiu Viešpaties Žodį“. Jis pasakė: „Tu esi tas, kuris vargini Izraelį“.

Jis atsakė: „Tu esi tas, kuris vargini Izraelį“. Taip, pone. O, broli. Taip, pone. „Atvesk čia tuos intelektualius kunigus, kuriuos ten turi ir pažiūrėkime, kas yra Dievas“. Štai taip. „Užkopkime į Karmelio kalną; tegul Dievas, kuris atsiliepė per Sekmines ir vėl atsilieps. Pažiūrėkime ar Dievas vis dar yra tas pats Dievas, ar Jėzus yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius“. Jis nusileido nuo kalno; jis turėjo Žinią. Taip. Prieš tai jis tapo labai silpnas, visgi prieš jam tai padarant jis visko neteko. Jis turėjo pasidaryti silpnas prieš galėdamas sustiprėti.

284 Žmonėms abejones sukelia Evangelijos paprastumas. Jie stengiasi ją padaryti kažkoku dideliu intelektualiu dalyku, kai tuo tarpu tai yra paprastumas. Bet Dievas paima nusižeminimo įrankį ir silpnumo, ir paprastumo tam, kad su juo atliktų Savo darbus. Tai yra tik įrankis Dievo rankoje.

Jonas Krikštytojas, jo žinia, Kristaus pirmtakas buvo toks paprastas, kad tai pralėkė žmonėms virš galvų. Pasiklausykite, tik minutėlę. Aš viliuosi, kad neužlaikiau jūsų per ilgai,

jūsų, kurie stovite prie sienų. Suprantate? Pažvelkite. Jonas, kai... Visi pranašai paliudijo apie Mesijo atėjimą. Vienas iš jų pasakė, kad kalnai pašoks kaip jauni avinai. Kiti sakė: „Lapai plos kaip savo rankomis“. Kitas pasakė: „Visos žemos vietos bus paaukštintos, o aukštos vietos bus pažemintos“. O, tai bent. Kokia diena.

286 Ar galite įsivaizduoti pranašų mokyklą ir kaip jie galėjo intelektualiai priimti tokį supratimą? O, tai bent, pas juos viskas buvo taip klasiška. Bet, kai tai išsipildė, iš tyrlaukių atėjo senas pranašas, kuris mokykloje nebuvo praleidęs nei vienos savo gyvenimo dienos, greičiausiai jo gramatinės žinios buvo labai prastos. Jo tėvas buvo kunigas, bet Dievas jį nuo to patraukė (Mes nagrinėjome tai praėjusio sekmadienio pamokoje), neleido jam susimaišyti su tomis denominacijomis ir išvedė jį į tyrlaukius, kad Pats Jį išlavintų. Štai tokie... štai tokie pasiliks su Dievo Žodžiu.

287 Išėjo iš tyrlaukių būdamas apie trisdešimties metų amžiaus; Aš įsivaizduoju, kad juoda barzda dengė visą jo veidą, putliai; įsisupęs į didelį avikailį; stovėjo purve iki kelių; pasakė: „Aš esu tas apie kurį kalbėjo pranašas Izaijas“. Ir atėjo kai kurie iš denominacijų; jis tarė: „Nemanykite savyje sakyti: 'Mes turime tą ir tą'; Dievas gali iš šitų akmenų prikelti vaikų Abraomui“. O, tai bent. Kodėl? Jis turėjo TAIP SAKO VIEŠPATS. Jis turėjo Žinią; Dievas išpranašavo jo atėjimą. Ir priešastį, kodėl tai atėjo tokiame paprastume, tai pralėkė virš jų galvų.

288 Kai atėjo Jėzus, Jis pasakė: „Ko išėjote pamatyti, intelektualaus kalbančiojo, kuris iš metodisto gali tapti baptistu, ir iš baptisto presbiterijonu, iš presbiterijono sekmininku, ir iš sekmininko kažkuo kitu? Ar išėjote pamatyti bet kokio vėjo siūbuojamos nendrės? Ne Jono“. Pasakė: „Ar išėjote tuomet pamatyti žmogaus apsirengusio gražiu linu?“. Jis pasakė: „Tokie yra karalių rūmuose, tokie tarnautojai“. Jis pasakė: „Ko išėjote pamatyti, pranašo?“. Jis pasakė: „Daugiau nei pranašo“.

289 Jonas buvo daugiau nei pranašas. Ir pažvelkite, jis atėjo labiausiai nusižeminęs iš jų visų. Bet jis buvo daugiau nei pranašas. Ar žinote, kas buvo Jonas? Jis buvo sandoros pasiuntinys. Žinoma buvo. Jis buvo daugiau nei pranašas. Pranašas yra regėtojas, kuris mato dalykus. Jonas tai pat padarė, bet jis buvo daugiau nei tik tai. Jis buvo sandoros pasiuntinys. Jis pasakė: „Taip, tai yra jis apie kurį buvo pasakyta: 'Aš siunčiu Savo pasiuntinį priešais Tavo veidą'“. Štai, kas tai buvo; jis buvo sandoros pasiuntinys. Žinoma. Jo paprastas atėjimas tiesiog apakino intelektualus.

290 Taigi, mes turime gana greitai pabaigti, dar apie kelias minutes, turiu čia kelis dalykus, kuriuos noriu paminėti, kelias Rašto vietas ir pastabas.

O kaip buvo su našle turėjusia sauja miltų? Ji priėjo prie savo silpnumo; greičiausiai ji mirtinai badavo. Ji neturėjo miltų. Ji negalėjo nueiti niekur kitur ir pasiskolinti nei kiek miltų; niekas kitas jų neturėjo. Bet jį pasiekė tokią vietą, didi tikinčioji, jos vyras anksčiau buvo didis Dievo vyras. O ji buvo našlė su vaiku. Ir ji teturėjo saują miltų, bet to pakako; tik tiek jai reikėjo. Pasišventusi į Dievo rankas ji išgyveno iš to tris metus ir šešis mėnesius, iš saujos miltų. Ji nusilpo.

292 Tą rytą ji išėjo atsinešti dviejų pagalių ir perlaužti juos ir sudėti į krūvą. Matote, du pagaliai sudaro kryžius. Suprantate? Sulaužyti... Ji tarė: „Aš atsinešiu du pagalius“. Ji nepasakė: „Atsinešiu pilną glėbį,“ – taigi, tik du pagalius. Štai taip. Matote simbolį? Ir, taip, senuoju būdu... Būdas, kuriuo galima įžiebtį ugnį yra paimti rąstgalius ir juos sukryžiuoti, uždegti juos per patį vidurį. Kai aš išvykstu stovyklauti aš... Kalnuose nakties metu, kad nesušalčiau aš paguldau rąstgalį štai taip ir kitą štai taip, ir nakties metu tiesiog jų galus stumiu į vidurį, ir jie pilnai sudega (Suprantate?) toje vietoje kur susidaro kryžius.

294 „Aš turiu du pagalius. Aš ketinu paruošti duoną, pagaminti iš šitų miltų, iš šios saujos miltų, ir pagaminsiu paplotėlį sau ir savo sūnui. Mes juos suvalgysime ir mirsime“. Ji tikrai buvo silpnume, ar ne? Ji pasakė... Ir ji nusigrėžė ir pradėjo eiti atgal. O, tas karštas rytas. O, praėjo tiek daug laiko, neturint nieko. Nieko... Nebuvo vandens ir žmonės šaukė, žmonės visur mirdavo; nebuvo iš ko pasiskolinti, nebuvo ką daryti. Ji buvo kelio pabaigoje. Ji buvo savo silpnume. Ji pasakė: „Aš paruošiu tai sau ir savo sūnui ir po to mes suvalgysime ir mirsime“. Todėl ji nusigrėžė ir ji pasakė...

„Luktelėk minutėlę“. Ji atsigrėžė. Ir ten pamatė seną, barzdotą veidą stūksantį iš už vartų, pasakė: „Eik, pirma paruošk man nedidelį paplotį ir atnešk jį man“. O. „Atnešk man šiek tiek vandens savo rankoje ir gabalėlį duonos, nes TAIP SAKO VIEŠPATS...“. O, tai bent, tai išsprendė tai. O, tai bent. Tas truputis, kurį ji turėjo (Suprantate?) ji pašventė tai Dievui. To pakako, kad pramaitintų ją visą likusį laiką. Taip. Matote, kai ji buvo silpna ji buvo stipri.

296 Kita turėjo tik indą su šiek tiek aliejaus jame. Ir ji neturėjo nieko; jos du sūnus turėjo būti parduoti kaip vergai. Su tuo nedideliu indu aliejaus ji daugiau negalėjo nieko padaryti. Ten nebuvo daug, ji buvo prie pabaigos.

Elijas jai pasakė, tarė: „Ką turi savo namuose?“.

Pasakė: „Tik truputį aliejaus inde“.

Pasakė: „Eik pas savo kaimynus, pasiskolink daug indų“.

Ten, pažvelkite, turėjo pasiruošti net prieš tam įvykstant. Ar ne? Pasiruoškite. Dovydas išgirdo garsą šilkmedžių krūmuose. Elijas pamatė rankos dydžio debesį, pasakė: „Aš girdžiu gausaus lietaus garsą“. Jeigu tik Dievas gali rasti kažkiek tuščių indų... Teisingai.

Jis pasakė: „Visiškai pripildyk namus indais“. Amen.

Ar matote, ko Dievas nori? Dievas turi turėti tuščius indus. Pasiklausykite. Mes turėjome tiek daug mokymų, tiek daug bažnytinių nesąmonių, iki tiek, kad pasiekėme statinės dugną. Liko tik vienas dalykas – atsigręžkite į Dievą ir Jo Žodį. Ir jeigu jūs tai padarysite, paruoškite tuščius indus. Išimkite iš jų viską, kas metodistiška, viską, kas sekmininkiška išimkite iš jų, ir viską, kas baptistiška išimkite iš jų, ir tiesiog tegul lieka tik indai ir sustatykite juos namuose. Ir po to imkite iš indo ir pradėkite lieti (Amen.), tiesiog pradėkite lieti.

Ji turėjo užtektinai, kad pasirūpintų savimi ir savo vaikais ir visais kitais, ir kad išmokėtų visas skolas. Kodėl? Kodėl? Tą truputį, kurį ji turėjo, ji pašventė Dievui ir sekdama šio pranašo Žodį jos problema išsisprendė.

300 Dieve, atsiųsk mums pranašą, kuris atneš Dievo Žodį, kuris neatneš kažkokio... kažko kito, bet tiesiog paims tuščius indus. Jeigu tik Dievas gali rasti tuščius indus ir po to paimti Dievo Žodį ir įlieti Jį į žmogų.

Ne tai, kaip kai kurie sako: „O, kai aš Tai gavau aš drebėjau. Kai aš tai gavau aš kalbėjau kalbomis. Aš šokau Dvasioje“. Pamiškite tai (Suprantate?); pamiškite tai. Tiesiog pasilik ten tol, kol Tai ateis (Ir viskas.), kol indas bus pilnas. Štai taip. Štai kaip reikia tai daryti. Taip pone, To paprastume. Indai buvo pripildyti. Mes galėtume ties tuo ilgiau užsilaikyti.

303 Mokiniai vieną dieną buvo pasimetę, Jėzus jiems pasakė, tarė: „Čia yra penki tūkstančiai žmonių, – ir pasakė, – jie alpsta; jie badauja“. O, aš galėčiau ties tuo apsistoti dar vienai valandai. Penki tūkstančiai, badaujančių? Yra šimtas milijardų badaujančių. Pasakė: „Paleisk juos“. Pasakė: „Nėra reikalo tai daryti“. Pasakė: „Jūs pamaitinkite juos“.

O, tai bent. Aš galiu įsivaizduoti kaip jie iš visur, kur galėjo viską sukrapštė, ir jūs žinote, kai jie viską surinko, viską sukrapštė... atleiskite už išsireiškimą „sukrapštė“. Bet jie surinko viską, jie pasakė: „Taigi čia mes perėjome per visą stovyklą. Mes neturime nei skatiko pinigų, todėl mes negalime surengti kampanijos“. Suprantate? „Todėl viskas, ką turime yra čia, bet mes galėjome surasti tik penkias mažas bandeles ir dvi mažas žuveles iš mažylio,“ – kaip Dovydas, kai išėjo iš dykumos. „Tik tiek mes turime. Tai yra viskas, ką galėjome surasti. Mes nežinome ką daryti. Mes negalime nieko kito padaryti, Jonai“. Petras pasakė: „Tai viskas, ką galėjome padaryti. Tai viskas, ką galime. Mes nežinome ką daryti. Tai vienintelis maistas, kurį suradome“.

305 Na, aš galiu paimti tik vieną neilgą Rašto vietą, Apaštalų Darbų 2:38 ir ji yra viskas, ko mums reikia (Suprantate?); tiesiog pakluskite Jai. Jums nereikia mokytis seminarijose visko apie vieną dalyką, kitą ir dar kitą; tiesiog priimkite Šitai. Taip, tiesiog... tiesiog priimkite Šitai; tai viskas, ko jums reikia: „Atgailaukite kiekvienas iš jūsų ir būkite pakrikštyti Jėzaus Kristaus Vardu jūsų nuodėmių atleidimui, ir jūs būsite pripildyti Aliejumi“. Suprantate? Tiesiog ištuštinkite save, pasiruoškite Tam; tai viskas, ko jums reikia. Tiesiog įlašinkite į jį lašą, ir stebėkite kaip jis prisipildys.

306 Žinote, tame inde nebuvo užtektinai, kad į kitus nors po lašą įpilti. Galbūt paėmė savo pirštu štai taip, ir įlašino į kiekvieną štai taip; pažiūrėjo dar kartą ir jie buvo pilni. Tiesiog įlašino (Suprantate?); tik tiek reikėjo, nes tai buvo palaimintas aliejus.

Nepriimkite kažkokios seminarijos išgyvenimo. Priimkite Dievo Žodį ir įlašinkite Jį tenai, stebėkite kaip Juo prisipildys. Jis pasakė: „Na, kokį lašą turime paimti? Galbūt mes galime paimti kažką iš Psalmių?“.

309 Paimkite tai, ką aš jums pasakiau: „Atgailaukite ir būkite pakrikštyti Jėzaus Kristaus Vardu nuodėmių atleidimui ir iš to Lašo jūs būsite pripildyti“. Tiesiog įlašinkite tai ten ir iš to Lašo jūs būsite pripildyti. Šitą Lašą Sekminių dieną panaudojo Petras. Tai Lašas, kuri Paulius panaudojo. Tai Lašas, kurį panaudojo visi mokiniai. Visa kita bus pridėta, jūs tiesiog paimkite tą Lašą ir padarykite tai iki galo, o su viskuo kitu, viskas bus gerai.

Tapkite silpni. Tapkite tuščias. Viską ištuštinkite ir nuo tada pradės lašėti ir Dievas pasirūpins reikalingas lašais. Jūs padarykite tik tai. Parklupkite ant savo kelių ir priimkite tai savo visa širdimi. Parklupkite savo širdyje dabar pat ir pasakykite: „Dieve, aš tikiu Tuo visa savo širdimi“. Dievas pasirūpins reikiama lašais; kol bus pripildyta: „Jūs būsite iš naujo pripildyti Šventąją Dvasią“.

311 Taigi, jie turėjo penkias nedideles bandeles ir dvi žuvis, ką gi jie ketino daryti? Taigi jie atėjo ir pasakė: „Tai viskas, ką galėjome sukrapštyti. Mes nežinome, ką daryti. Mes niekur negalime surasti daugiau duonos; čia nieko nėra. O tas mažas berniukas greičiausiai suvaidino... ryte išėjęs į mokyklą praleido pamokas ir nuėjo ten pažvejoti. Ir mes suradome jį ten žemai prie upelio; jis atėjo pasiklausyti. Ir jis ten turėjo penkis...“. Ačiū Dievui už tą mažą berniuką. Taip, pone. Pasakė: „Vienintelis dalykas, kurį turime, kad išgyventume yra šitas mažas lašelis“. Pasakė...

Jėzus pasakė: „To pakanka. Atneškite tai čia“. Matote? „Atneškite jį čia; leiskite man jį paimti. Leiskite man paimti tą mažą lašelį. Aš kitu pasirūpinsiu. Dabar jūs tiesiog dalinkite man jums duodant iš šito lašo“.

313 Ir kiekvienas iš jūsų paimkite lašą iš Apaštalų darbų 2:38 šį rytą savo širdyje, ir tiesiog paimkite iš ten ir stebėkite kaip Jis pradeda perlaužti jums Gyvenimo Duoną. Jūs atgailaukite, būkite pakrikštyti Jėzaus Kristaus Vardu jūsų nuodėmių atleidimui ir tuomet pažiūrėkite ar Šventoji Dvasia nepradės kapsėti, toliau nekapsės ant vieno ir ant kito, kapsės ant vieno ir kapsės ant kito, kapsės ant dar kito ir čia bus pripildymas Šventąją Dvasia. Teisingai.

Jums nereikia eiti į seminarijas. Jums nereikia būti protingu. Vienintelis dalykas, kurį turite padaryti, tai suvokti, kad jūs nieko nežinote. Leiskite Dievui į jus įsikibti; Jis pasirūpins likusia dalimi.

Gerai, tuomet balsas pasakė: „Atnešk juos čia“. Štai ko Dievas nori šį rytą, kad Jam būtų atnešta daugybė tuščių indų. Jis pasirūpins likusia dalimi. Taip, pone.

316 Aklasis Bartimiejus sėdėjo prie vartų, apdriskęs, sušalęs, o, jo silpniausioje akimirkoje, kai jis išgirdo Balsą pasakiusį: „Atveskite jį čia“. Teisingai. Tai įvyksta jūsų silpniausiu metu. Ten buvo Marija prie kapo, sudužusia širdimi, jos Vaikelis, jos Berniukas buvo nužudytas; viskas, visos viltys buvo prarastos. Ir ji atėjo Jo balzamuoti, bet netgi Jo kūno ten nebebuvo. Ir ji išgirdo Balsą sakantį: „Moterie, kodėl verki?“.

Ji atsakė: „Jie paėmė mano Viešpatį. O aš...“. Vargšėlė, jos Vaikas buvo išniekintas; išrengė Jį visiškai nuogai ir pakabino Jį ten ant kryžiaus, ir nukryžiuo Jį, ir prikaltė Jį ten po to, kai Jis tvirtino esąs Mesijas, po to, kai ji žinojo, kad Šventoji Dvasia nužengė ant jos ir ji pagimdė šį Vaiką. Tai buvo Dievo Vaikas. Ji matė Jo darbus ir viską, ir matė pačioje silpniausioje akimirkoje...

319 Ir ten Jėzus buvo išstojęs prieš blogį, išstojo prieš tas organizacijas, išstojo prieš tuos fariziejus; ir tapo silpnas ir atidavė Save mirčiai, ir mirė kaip nusidėjėlis ant Kryžiaus nešdamas mūsų nuodėmes. Būtent Psalmės, būtent pranašai, kuriais jie tikėjo citavo prieš šimtus metų iki to, pačius Žodžius, kuriuos Jis pasakė Kalvarijoje, bet jiems nepavyko to suprasti. Jų didinga bažny...

„Mano Dieve, – pasakė Dovydas, – Mano Dieve, kodėl Tu Mane apleidai?“. Psalmių 22: „Visi mano kaulai, jie spokso į Mane, nei vienas iš jų nėra sulaužytas. Jie siūbuoja savo galva ir sako: 'Jis pasitikėjo kitais... Ir Jis... Jis gelbėjo kitus, Savęs Jis negali išgelbėti'“. Ir visi dalykai apie kuriuos kalbėjo pranašai buvo ten pat. Ir Jėzus mirdamas laikėsi to Žodžio, atidavė Save. Dievas, Emanuelis tapo toks silpnas, kad atidavė Save mirčiai ir kapui, ir Savo sielą pragarui. Silpnumas... Bet iš to visiško atsidavimo prisikėlė tą Velykų rytą, prasiskindamas Sau kelią iš žemiausios vietos.

Jis buvo Aukščiausias, bet tapo Žemiausias. Jis atėjo pas prasčiausius žmones, atėjo į prasčiausią miestą. Ir prasčiausias miesto žmogus turėjo žiūrėti į jį iš viršaus. Nuėjo iš ten į mirtį ir iš mirties į kapą, ir iš kapo į pragarą; į žemiausią galimą vietą, į žemiausią pragarą apie kurį tik buvo galima pagalvoti, Jis nuėjo į jį.

Bet po to, iš ten, Dievas pradėjo Jį kelti. Per Rojų, iš ten į... į kapą, ir iš kapo į šlovę ir taip aukštai, kad Jis turi pažvelgti žemyn, kad pamatytų dangų: išaukštino Jo sostą danguje.

323 Šita paprasta, prislėgta motina to nežinodama ten stovėjo: „Jie išnešė mano Viešpatį ir aš nežinau kur“. Ji buvo... Silpniausia valanda, kurią ji apskritai buvo patyrusi. Jos... jos Viešpats dingo. Jie nukryžiuojo Jį, visgi Jis leido šitam... nukryžiuoti Jį gėdoje pakabinant Jį ten nuoga prieš tuos žmones; ir perdūrė Jo šoną ietimi, ir kraujavo, ir girdėjo Jį ant Kryžiaus, ir matė kaip žemė drebėjo, ir visi dangūs buvo Jo mirties liudininkai. Nuėmė Jį nuo kryžiaus, sustirusį ir šaltą ir paguldė Jį kape. Ji galvojo: „Kaip paskutinę pagarbą, kurią galiu išreikšti savo brangiam Vaikui, ateisiu ir išbalzamuosiu Jį, bet dabar jie kažkur išnešė Jį“. Ir ji stovėjo ten raudodama, ta paprasta motina stovėjo ten raudodama, kūkčiodama. O, silpniausia akimirka.

324 „Kodėl verki, moterie?“, – pasigirdo Balsas iš nugaros.

Ji pagalvojo, kad tai buvo kapavietės prižiūrėtojas, pasakė: „O, jie išnešė...“. Ji net negalėjo atsigręžti; ji buvo tokia silpna. Ji pasakė: „Aš nemiegojau šias visas tris paskutines dienas ir naktis. Aš stovėjau ir stebėjau nukryžiuvimą. Aš stebėjau savo Mylimąjį, kuris, žinau, buvo Dievo Sūnus. Aš žinau, kad Jis buvo. Ir vis tik jie... (Ji žiūrėjo į kitą pusę, o Jis buvo už nugaros.) Ir jie paėmė Jį ir jie nukryžiuojo Jį. Aš mačiau kaip Jis prikėlė mirusį iš kapo. Aš mačiau kaip Jis darė stebuklą po stebuklo. Ir aš žinau, kad Šventoji Dvasia... Dievas žino mano širdį; aš buvau visiškai nekalta ir Šventoji Dvasia davė man tą Kūdikį nepažinus vyro. Aš žinau, kad tai buvo tiesa. Ir aš mačiau Jį išjuoktą ir kaip nuplėšė nuo Jo drabužius, ir pakabino Jį ten ir sumušė Jį. Jis mirė siaubingiausia mirtimi. Aš myliu Jį; Man nesvarbu, kas Jam buvo padaryta. Aš vis tiek noriu Jį palaidoti; Aš noriu... aš noriu tinkamai Jį palaidoti, bet jie išnešė Jį. Aš laukiau dieną po dienos; mano širdis sudaužyta. Aš tik galiu stovėti tokioje padėtyje. Aš nežinau, ką jie padarė su mano Viešpačiu“.

Jis pasakė: „Marija“. Ir tada ji tapo stipri. Amen. „Eik pasakyk Mano mokiniams, kad Aš susitiksiu su jais Galilėjoje“. O, tai bent.

Jų silpnume jie buvo sustiprinti. Kai jūs esate silpni, būtent tada jūs tampate stiprūs.

327 Petras, po to jis buvo ten žvejodamas, jis buvo... Jo profesija buvo žvejys. Man kaip ir patinka jo profesija. Ir taip jis buvo ten žvejodamas, visiškai nusivylęs, žinodamas, kad jis išsigynė Kristaus. O, tai bent. Girdėjo tą Pranašą stovėjusį ten ir pasakiusį jam: „Petrai, ar sakai, kad tu myli Mane?“.

Jis atsakė: „O, Viešpatie, Tu žinai, kad aš Tave myliu“. Jis pasakė: „Aš myliu Tave. Aš esu pasiruošti dėl Tavęs numirti“.

Jis pasakė: „Petrai, tau tik taip atrodo, bet tu išsiginsi Manęs tris kartus prieš... Tu išsiginsi Manęs tris kartus prieš gaidžiui pragystant trečią kartą. Supranti, tu išsiginsi Manęs triskart prieš gaidžiui pragystant“.

Ir po to matė, kaip tai išsipildo, kai jis stovėjo ten ir pasakė: „Aš Jo nepažįstu. Ne, aš nieko nežinau apie tuos, ten esančius Sekmininkus“.

331 Dar ne laikas baigti pamokslavimą; tai tik mano laikrodis, kuris neduoda ramybės. Suprantate? Pasakė, kad: „Aš... aš žinau...“. Aš... aš turėčiau dabar sustoti, bet aš... aš negaliu sustoti būtent dabar (Suprantate?), todėl aš turiu pabaigti iki galo dabar pat...?... Pasakė: „Aš... aš... aš... aš žinau kad Jo išsigyniau. Aš išsigyniau Jo Piloto akivaizdoje. Aš išsigyniau Jo tos moterėlės akivaizdoje, pristoję prie manęs, pasakė: 'Ar tu nesi vienas iš jų?', 'Ne' Ir net nusikeikė“. O, jis buvo siaubingoje padėtyje. Pasakė: „Aš... aš... aš...“. Ji išsigynė... Jis išsigynė Jo. Ir jis matė kaip Jėzus stovėjo ir stebėjo, kai gaidys pragydo, pažvelgė į Petrą. Jis išbėgo. O, jis buvo savimi nusivylęs, pasakė: „Man neverta daugiau gyventi“.

Ir po to nežiūrint į tai jis pasakė: „Aš manau, kad grįšiu ir vėl pradėsiu žvejoti. Daugiau negaliu pamokslauti todėl aš tiesiog sugrįšiu ir pradėsiu žvejoti“. Jis užmetė savo tinklus ir metė visą naktį, bet jokios žuvies nesugavo. Ir jis buvo silpnumo akimirkoje; jis nieko neturėjo, nusivylęs savimi, pasiekė savo sugebėjimų pabaigą.

334 Jis laikė save didžiu vyru, štai taip nukirto vyriausiojo kunigo ausį, jis laikė save didžiu žmogumi, jūs žinote, jis kažko išmoko. Bet jis nieko nežinojo. Jis turėjo visą tai pamiršti. Ir jis buvo tenai, pasakė: „Na, aš žinau vieną; aš esu žvejys. Aš vis dar galiu pragyventi žvejodamas“. Jis metė visą naktį ir nieko nesugavo. O, koks nusivylimas. Kaskart jam ištraukus tinklas būdavo tuščias. Ir jis buvo toks nusivylęs. Jis buvo silpniausioje akimirkoje, pasakė: „Aš jaučiuosi taip lyg turėčiau iššokti iš šitos valtys. Aš vistiek esu nieko vertas“.

Jis pasakė: „Vaikai, ar turite žuvies?“.

Pažiūrėjo į krantą ir ten stovėjo Žmogus. Jis pasakė: „Ne, mes dirbome visą naktį ir nieko nesugavome. Aš laikiau save žveju“.

„Ar tai tu, Simonai?“.

„Taip. Na, aš dirbau visą naktį ir nieko nesugavau. O, aš... aš... Mes neturime čia žuvies“.

Jis pasakė: „Na, užmeskite savo tinklą į kitą pusę“.

„Mes jau... Ką?“. Tada jis bu... Pasakė: „Į kitą pusę? Mes jau tai išbandėme“.
„Užmeskite į kitą pusę“.

Jis užmetė savo tinklus ten ir ištraukė. Jis pasakė... Tada jis tapo stiprus. O, tai bent. Jis pačiupo savo seną žvejo apsiaustą ir jį apsiliko, pasakė: „Broliai, tai Jis“. Ir jis pralenkė juos plaukdamas iki kranto, jie irklavo tas valtys taip greitai kaip tik galėjo. Jis plaukdamas pralenkė juos dėvėdamas žvejo apsiaustą, išlipo ant kranto. Kodėl? Kai jis buvo stiprus... Kai jis buvo stiprus jis nieko negalėjo padaryti, bet kai jis tapo silpnas, tada jis sustiprėjo. Taip, pone.

340 O, Dievo strategija tai paimti tuščius žmogiškuosius indus ir sudrebinti su jais pasaulį (Dabar dar truputį ir mes pabaigsime) taip, kaip per Sekmines. Ką Jis padarė per Sekmines? Jiems prireikė dešimties dienų, kad visiškai ištuštintų save. Bet jie visi ten stovėjo su savo iškeltais indais ir Dievas paėmė Save ir pripildė juos. Tai viskas. Jie sudrebino pasaulį. Įliejo Save į juos...

Štai ko reikia šiandien. Štai ko mums reikia šiandien, tai tuščių indų (Taip, pone.), kad Dievas galėtų juos pripildyti. Ir jūs negalite paimti jų... (Aš čia turiu daug ką praleisti.) Dievas negali jų panaudoti tol, kol jie jau yra kažkuo pripildyti. Jeigu jūs esate pilni teologinio apmokymo, Dievas negali jūsų panaudoti. Dievui reikia tuščių indų tam, kad Jis galėtų juos pripildyti.

342 Taigi, Elijas nepasakė: „Eik susirask kažkiek indų ir pasiskolink daug aliejaus, ir mes pažiūrėsime ar mums pasiseks jį parduoti brangesne kaina, ir tu gausi šiek tiek daugiau pelno ir taip tu galėsi atmokėti kaimynui“. Jis pasakė: „Tiesiog surask tuščių indų. Tai viskas, ko tau reikia“.

Taip buvo per Sekmines; jie turėjo tuščius indus, todėl Dievas galėjo juos pripildyti. Broli, šita diena to reikalauja. Šitai dienai reikia to. Arba mes tai turėsime, arba pražūsime. Aš dabar ketinu pabaigti. Pasiklausykite. Mes turime tai turėti arba pražūsime. Taip, pone.

344 Dideli bažnytiniai varikliai, kuriuos turime, dideli bažnytiniai varikliai užsikimšo suodžiais; juose prasidėjo dvasinė detonacija. (Brolis Kolinsas yra kažkur čia ir brolis Hikersonas...) Aš manau, kad sugedo alkūninis velenas. Kažkas sugedo. Jie naudoja netinkamos rūšies benzina; visas variklis užsikimšo. Jie renkasi seminarijos išgyvenimą vietoj Šventosios Dvasios.

Mūsų didieji šalies prabudimai, mūsų didieji vyrai, mūsų išgydymo kampanijos – viskas pavedė. Mes žinome, kad taip atsitiko. Pažiūrėkime į mūsų kilnų evangelistą Bilį Grehamą, išvažinėjo šalį skersai ir išilgai, pirmyn ir atgal, pirmyn ir atgal. Ką gero tai padarė? Visur Oralo Robertso išgydymo kampanijos, bet padėtis tampa vis blogesnė ir blogesnė, nes tai visi tie baptistai, presbiterijonai, Dievo asamblėjos, ir tos visos kitos organizacijos, kurios juos visus suvienija. Kas tai? Didelis bažnytinis variklis ir Dievas jį dėl jūsų pilnai užpildė suodžiais. Dabar jis gali tik pukšėti: „pukš, pum, pum, pum, pukš, pum, pum, pum,“ – šiek tiek taip ir kitaip. Jam galas. Tai jo pabaiga. Benzinas pasibaigė; jūs įpylėte į jį vandens.

Viskas prarasta (Taip, pone.), iš abiejų pusių padangos yra kiauros. Mūsų padėtis yra siaubinga. Bažnytinė mašina sustojo.

347 Ir, broli, pragaro dangtis buvo nukeltas (Tai tiesa.) ir iš visur trykšta demoniškos jėgos srovės. Jos užkariavo tautas. Jos užkariavo politiką taip, kad ji yra supuvusi iki šerdies. Jos užkariavo bažnyčias taip, kad jos daugiau nieko nežino tik denominaciją.

Tu paklausi: „Ar tu esi Krikščionis?“.

„Aš metodistas“.

„Ar tu esi Krikščionis?“.

„Aš... aš esu sekmininkas“.

Tai nereiškia daugiau nei, kaip aš pasakiau kažkurią dieną, nei kiaulė, ar meitėlis, ar žirgas ar dar kažkas. Tai su tuo neturi nieko bendro. Jūs esate Krikščionis tuomet, kai esate atgimęs iš naujo ir pripildytas Šventąją Dvasia, o ne iki to, ir jūs esate visiškai atsidavęs Dvasiai. Jeigu jūs nesate atsidavęs Dvasiai, tuomet jūs nesate atgimęs iš naujo ir jūs neturite Šventosios Dvasios. Galbūt jūs galite kalbėti kalbomis ir jausti šiurpulus, ir šokinėti, ir bėgioti, ir daryti įvairiausių...

349 Paulius pasakė: „Aš tikėjimu galiu kilnoti kalnus; aš galiu gydyti ligonius; aš galiu turėti Biblijos pažinimą; aš galiu eiti į seminariją ir išmokyti visus šituos dalykus, viską, – pasakė, – aš esu niekas“. Aleliuja.

O, tai bent, kaip nuo katilo buvo nuimtas dangtis: demonai laisvai vaikštinėja, velnio jėgos prisidengusios krikščionybės vardu, moko žmonių paliepiamų mokymo, teologinės seminarijos mokymų, atidedami Bibliją į šalį. Aleliuja. Kas gali... Kas yra pakankamai stiprus, kas yra pakankamai išmintingas? Kas yra pakankamai stiprus, kad pažabotų šitą legioną, kuris plešia rūbus nuo mūsų moterų pamokslininkų vardu, metodistų, baptistų ir netgi sekmininkų? Dažosi savo veidus kaip Jezabelė ir kerpasi trumpai savo plaukus, ir dėvi kelnes tiesiog kaip vyrai, mūsų pamokslininkai neturi drašos atsistoti ir apie tai joms pasakyti: apsėstos velnio... Tai buvo Legionas, kuris nuo jo nuplėšė rūbus. Kas yra šis riaumojantis velnias?

352 Kas yra pakankamai stiprus? Kokia... kokia denominacija gali jį nugalėti, vaikščiojant skersai ir išilgai tarp šitų denominacijų antkapinių, šaukia: „Stebuklų dienos yra praėjusios ir mums nereikia Šventosios Dvasios“. Ir kas gali pažaboti tokį velnią? Dievas. Mes negalime to padaryti per denominaciją. Mes negalime to padaryti per bažnytinę jėgą. Bet ten kartą buvo Balsas, kuris tai padarė (Amen), kuris pažabojo tuos velnius, sugražino aniems sveiką protą ir apvilko juos rūbais. Tas pats Balsas davė mums pažadą: „Darbus, kuriuos aš darau jūs taip pat darysite“. Jūs niekada to nepadarysite bažnytinio „benzino“ dėka suodžiais užsikimšusiu automobiliu. Jūs niekada to nepasieksite organizacijoje. Jūs tai pasieksite, kai tapsite tušti ir pasidarysite silpni, išliesite visą save ir leisite Šventajai Dvasiai įeiti ir užlieti kiekvieną jūsų dalelę, prisisunkti iki kiekvieno „dangčio“ jūsų kūne. Tai yra vienintelis būdas tai pasiekti. Mums nereikia jokios organizacijos.

354 Ko mums reikia, o Dieve, aš jaučiu kaip Tai čia dabar viską užlieja. Ko mums reikia, tai kad iškiltų pranašas su Dievo žaibo blykstelėjimu, dvasiniu žaibu, kuris sudrebins šitą pasaulį, kad susigėstų. Aleliuja. Tušti indai, štai ko Jam reikia (Teisingai.), pašaukta išeiti

Bažnyčia, menka mažuma, kuri priims Dievo jėgą ir palaiminimus ir Jo Žinią. Aleliuja. Štai ko mums reikia.

Tapkite silpni tam, kad galėtumėte sustiprėti. Tai nugalės kiekvieną velnią. Tai privers išsimokslinčius susigėsti. Tai sutvers vyrus ir moteris, kuriuos Dievas pašaukė ir tik šitai.

356 Prisiminkite: „Kaip tai buvo Nojaus dienomis, taip bus ir žmogaus Sūnaus atėjime; aštuonios sielos buvo išgelbėtos“. Elijo dienomis tai turėjo tik septyni tūkstančiai. O, tik pagalvokite, kur mes dabar gyvename. Kai Jonas pasirodė veiksmo scenoje, nedidelė bažnyčia tikrai buvo mažumoje, bet ten buvo tuščių indų į kuriuos buvo galima įpilti Aliejų. Aleliuja. Dieve, leisk mums ištuštinti save.

Tapkite tušti, draugai. Tapkite silpni. Išsižadėkite savo asmeninių sugebėjimų. Jūs, klausantieji per radiją... ne radiją, bet per... kurie klausotės šių garsajuosčių, iš kur bebūtumėte, ištuštinkite save. Išliekite save lauk ant Dievo aukuro kaip auką. Leiskite Angelui ateiti su Ugnies žarija, pripildyti tą indą Visagalio Dievo jėga ir... Tuomet Jis jus sustiprins; Jis suteiks jums malonę atsistoti.

358 Palenkime savo galvą minutėlei. O Viešpatie, praėjo dar vienas sekmadienio rytas ir mes sėdėjome šiame atsakingame susirinkime, kuriame yra vyrai ir moterys, kurie Tave pažįsta, Tavo Dvasia gyvena jų širdyse ir jie tiki Tavimi ir veikė kiekvieno Žodžio pagrindu, kurį Tu... kurį Tu įgaliojai mus išpildyti. Ir mes dėkojame Tau už šiuos žmones. Ir galbūt šalyje bus kiti, pas kuriuos pateks šios garsajuostės, kur paprastos, nuolankios moterys ir vyrai atsineš jas į namus, ir į gentis, ir į kitus kraštus. Ir tegul jie išgirs, Viešpatie, ir supras, ištuštins save taip, kad Šventoji Dvasia galėtų juos pripildyti.

Netgi ir čia gali būti tokių, Viešpatie, kurie buvo... ištuštino save nuo to meto, kai mes pradėjome apie tai kalbėti ir suvokė, kad jie per daug pasitikėjo savo pačių mintimis, kurios yra iš jų pačių, jie... savais sugebėjimais, pasitikėjo... savo paprasto, žmogiško proto sumanumu, kuris Dievo akivaizdoje yra ne kas kita kaip nešvarumas. O Dieve, tegul jie dabar ištuštins save, nuolankiai atsiduos ir ateis, kad būtų pripildyti Dvasia. Suteik tai, Viešpatie.

361 Biblijoje yra pasakyta: „Tie, kurie įtikėjo buvo pakrikštyti...“. Ten sėdi, šiame pastate, šį rytą, Tėve, nedidelė moteris, sėdi čia gale, ir aš prisimenu poniją Hiks, kurią man atvežė vieną vakarą ir ji gulėjo ten tik kaip kaulai, raumenys, plona įsitempusi oda ją dengė; vėžys buvo ją „suėdęs“, tuo metu jos vyras dar nebuvo Krikščionis. Ir aš prisimenu malda, kuria pasimeldžiau tą vakarą: „Dieve, tu pasiuntei jaunąjį Dovydą paskui liūtą su maža akmenukų laidyne ir jis atgavo avinėlių“. Aš pasakiau: „Šitas vėžys sugavo mano sesę; jis yra velnias. Aš žinau, kad Tu esi Dievas. Aš mačiau Tave, Viešpatie ir aš žinau. Aš kalbėjau su Tavimi ir Tu man atsakei. Aš atėjau dėl Dievo avies; vėžį, paleisk ją“. Po to liepiau jai Jėzaus Kristaus Vardu grįžti namo. Ir jos vyras, kuris dar nebuvo pasidavęs, patikėjo tuo Žodžiu ir nusivežė savo žmoną namo. Štai ji yra čia šį rytą, didi, stipri, sveika moteris; vėžio nebėra; ji ateina šį rytą, kad būtų pakrikštyta Jėzaus Kristaus Vardu. O Dieve, ačiū Tau už šitą tuščią indą, pasiruošusį būti pripildytu. Dieve, aš meldžiu, kad Tu palaimintum šitą sielą.

Viešpatie, tai yra tik pavyzdys iš daugelio kitų. Aš meldžiu, kad Tavo palaiminimai nužengtu ant šitų susirinkusiųjų, atsakingai, Dieve, atsakingai. Jeigu...

363 Liko tik vienas dalykas, Tėve, kurį aš galiu matyti, tai yra, arba Tu iškilsi kažkur su kažkiek tuščių indų ir priversi šitą pasaulį susigėsti dėl savęs, arba tikrai greitai atsiysi Jėzų. Pabaiga yra čia, Viešpatie, liko tik du dalykai, kurie turi būti padaryti (ir mes privalome tai greitai pamatyti), nes mes žinome, kad tai turi įvykti pabaigoje; arba mes pamatysime, kaip greitai iškyla kažkas didingas, arba mes pamatysime Viešpaties atėjimą.

Visos pranašystės yra išsipildžiusios. Paskutinis dalykas prieš Bažnyčiai būnant prikeltai, prieš Jai būnant paimtai aukštyn Apreiškimo 3-iam skyriuje, buvo Laodikėjos bažnyčios periodo pasiuntinio atėjimas, kuris atgręš žmonių širdis atgal į ankstyvuosius tėvus, sugrąžins juos atgal į prastas Sekmines, kurias jie tvirtina turį. Bus tūkstančių tūkstančiai, kaip tai buvo Nojaus dienomis, Viešpatie, kurie bus prarasti. Daugelis iš jų bus prarasti. Mes matome kaip tai jau išsipildė, Tėve.

365 Ateik, Viešpatie Jėzau, pasiimk Savo Bažnyčią. Ir jeigu tokia bus Tavo valia, Viešpatie, prieš pat tai Bažnyčiai būnant paimtai, tegul iškils jėga. O Dieve, pripildyk šiuos indus. Pakelk juos, Viešpatie. Sudrebink šitą pasaulį dar kartą. Mes žinome, kad laikas jau bus pasibaigęs; daugiau nebebus atgailos; tuomet jiems jau bus per vėlu. Bet parodyk Savo jėgą, Viešpatie; pripildyk šiuos indus ir sudrebink šitą pasaulį taip, kaip jis dar niekada anksčiau nebuvo sudrebintas. Po to pasiimk Savo Bažnyčią. Palik pasaulį jo chaose, kuriame jis yra, o Dieve, jie yra varge.

Po to mes žinome, kad didi Šventoji Dvasia ateis pas žydus. Mes matome šimtą keturiasdešimt keturis tūkstančius stovinčius ant Sinajaus Kalno, stovinčius su Avinėliu, bet Nuotaka jau buvo Danguje. Ji jau buvo paimta, o Avinėlis sugrįžo atgal, Juozapas, kad atskleistų Save Savo tautai. Ir Biblijoje pasakyta, kad jų tarpe įvyks sudužimas, kai jie pažiūrės ir pamatys Jį ten stovintį. Kai jis atskleis Save, jie pasakys: „Iš kur Tavo šitie randai?“.

Jis atsakė: „Iš Mano draugų namų“.

Ir po to jie pasakys: „Tai buvo Jis, kurį mes nukryžiuome“.

Ir jis pasakys taip, kaip Juozapas pasakė: „Nesijudinkite, nes Dievas tai padarė tam, išgelbėtų pagonių gyvybę. Tai nebuvo jūsų kaltė“. Po to jie pasakė, kad turės atsiskirti, viena šeima nuo kitos; jie raudos taip lyg jų vienintelis sūnus būtų atimtas iš jų namų.

368 O Tėve, ta diena yra arti; tai yra tų Septyniasdešimties Savaičių pabaiga. Ir laikas yra čia pat, Viešpate. O Dieve, tegul balsas, tikrų Dievo pranašų balsas sušuks prieš šią šios dienos šiuolaikinę poniją, šią šiuolaikinę bažnyčią, šios šiuolaikinės bažnyčios teologiją. Supurtyk šiuos pamokslininkus, kurie bijo sakyti Tiesą. O Dieve, paimk šiuos vyrus ir supurtyk juos kaip niekad anksčiau; priversk juos susigėsti dėl savęs.

Bet mes žinome šį vienintelį dalyką ir galime ilsėtis turėdami visišką užtikrintumą, kad: „Joks žmogus neateis, jeigu Tėvas jo nepritrauks. Ir visi, kuriuos Tėvas davė, ateis“. Jie pasieks taip toli, kiek Tu jiems numatei pasiekti. Bet Tu pasakei: „Nebijok, mažoji kaimene; tai yra jūsų Tėvo gera valia, duoti jums Karalystę“. Mes žinome, kad tai yra tiesa. Tu iš anksto mus

įspėjai, kad bus tik labai, labai nedaugelis, kurie bus pasiruošę, kai tas laikas ateis. Tuomet įvyks didis prisikėlimas ir visi atpirktieji, kurie buvo atpirkti visuose perioduose, prisikels. Bet šioje paskutinėje dienoje, pačiu paskutiniu laiku, Bažnyčia tikrai bus mažumoje.

Todėl mes tai matome, Tėve; mes matome dienos Žinią. Mes matome Jos atmetimą; mes matome atsiribojimus; mes matome visus šiuos dalykus.

Mes atrandame, kad Tavo žmonės išpažįsta, kad jie yra ne... jie yra niekas. Jie tik nori būti pripildyti Tavimi, Viešpatie. Dabar aš meldžiu, kad per juos Tu sudrebintum pasaulį, liko tik kažkiek dienų iki Viešpaties atėjimo.

374 Dabar mūsų tarpe yra ligotų; yra žmonės, kuriems reikia fizinio išgydymo. Mes nepaliksime jų vienu, Viešpatie, nes yra pasakyta: „Nepamiršk visų Jo geradarysčių, Jis atleidžia visas tavo neteisybes; jis gydo visas tavo ligas“. Mes meldžiame, kad Jo galinga išgydymo jėga būtų ant kiekvieno, kuris yra čia. Jeigu Tu gali išgydyti čia esančią sielą nepadarydamas nei žingsnio, kai tik žmogaus širdis yra atgręžta į Tave, tuo labiau Tu gali išgydyti kūną.

Čia guli nosinės. Aš laiminu jas Jėzaus Kristaus Vardu taip, kaip darė didis apaštalas Paulius. Tegul kiekvienas, kuris naudosis šiomis nosinėmis bus išgydytas. Tegul sugriauti namai bus atstatyti. Tegul maži vaikai, be tėvo, be motinos ir tie, kurie išsiskybę, tegul tie namai ir vėl bus suvienyti. Suteik tai, Viešpatie. Išgydyk dabar visus ligonius ir kenčiančius; priimk Sau šlovę.

376 Ir, Viešpatie, mes, kurie stengiamės laikyti savo indus iškeltus, mūsų žvilgsniai pakelti, mūsų širdys nukreiptos į Tave, mes netgi atsisakome susisieji su šiuo pasauliu. Biblijoje pasakyta, kad Abraomas paliko savo namus, išėjo iš savo miesto, kad laikinai apsigyventų pažado žemėje, išpažindamas, kad jis buvo ne iš šito pasaulio, bet kad jis buvo piligrimas ir svetimšalis. Abraomas ir Izaokas, ir Jokūbas, visi, kurie turėjo šį liudijimą, kad jie yra ne iš šito pasaulio, jie tiesiog paprasčiausiai pareiškė, kad yra Miestas, kurio Statytojas ir Kūrėjas yra Dievas, ir jie eina jo link.

377 Tegul širdys bus perkeistos dabar pat, kol aš meldžiuosi, Tėve ir tegul bus priimtas teisingas požiūris. Ir kai prasidės krikšto tarnavimas, tegul žmonių tarpe bus toks sujudimas; tegul bus tokie žmonės, kurie niekada anksčiau nebuvo apie tai pagalvoję, tegul tai bus apreiškta. Ir Tu pasakei, kad visus, kuriuos Tu pašaukei, Tu... Tu siūsi [juos – Vert.].

Taigi, aš pavedu visa tai Tau, Viešpatie, per šį menką, padriką pamokslą iš vargano indo, kuriame nieko nėra, Viešpatie. Aš meldžiu, kad Tu tiesiog paimtum tuos žodžius ir sulydytum juos su žmonių širdimis, ir tegul jie niekada negalės nuo to pabėgti. Suteik tai, Viešpatie. Atiduodu tai dabar Tau Jėzaus Kristaus Vardu. Amen.

379 [Brolis pranašauja – Red.] Kol jūs priimate sprendimą... Mes nusprendėme... „Kodėl reikia sustoti tarp dviejų nuomonių?“. Jūs girdėjote, ką Jis pasakė. Jeigu Dievas yra Dievas, tarnaukite Jam; jeigu pasaulis yra dievas, tęskite taip ir toliau. Suprantate? Jeigu

denominacinis kelias yra teisingas, toliau juo eikite; bet jeigu Biblija yra teisinga, tuomet eikite prie To. Pasirinkite jūs šią valandą, kam tarnausite.

380 Dabar tiesiog sugiedokime Dvasioje giesmę. Biblijoje pasakyta: „Jie sugiedojo giesmę ir išėjo“. Sugiedokime šią žinomą seną giesmę: „Aš myliu Jį,“ – su savo galva ir širdimi nulenкта priešais Jį.

Aš myliu Jį (Dabar nuspręskite, ką toliau darysite.), *Aš myliu Jį*
Nes Jis pirmas mane pamilo.
Ir išpirko mano išgelbėjimą
Ant Kalvarijos medžio.

[Brolis Branhamas pradeda niūniuoti „Aš myliu Jį“ – Red.] Ar galite priimti savo sprendimą dėl Kristaus? Ne sprendimą, tiksliau, tiesiog ištuštinkite save: „Viešpatie, aš esu nieko vertas. Manje nėra nieko gero. Leisk man pamiršti viską, ką apskritai esu žinojęs. Dabar ateik, Viešpatie Jėzau; neleisk, kad tai pralėktų man virš galvos. Leisk man Tai priimti ir būti pripildytam Tavo Dvasia, Viešpatie. Nuo šios dienos ir toliau, leisk man visiškai būti Tavo“. Tiesiog melskitės dabar, tiesiog trumpa malda Dievui. Paprastai, šia malda, vaikai, visi...

Tu Kalvarijos Avinėlis,
Dangiškasis Gelbėtoju; (Tiesiog atgailaukite savo širdyje.)
...išgirsk mane, kol meldžiuosi
Pašalink visas mano nuodėmes,
O leisk man nuo šios dienos
Būti vien tik Tavo.
Kol einu tamsioje gyvenimo painiavoje
Ir liūdesys aplink mane plinta
Tu būk mano Vedlys
Liepk tamsai pavirsti diena,
Nušluostyk liūdesį, baimes į šalį,
Niekada neleisk man nuklysti
Nuo Tavęs į šoną.

382 [Brolis Branhamas pradeda niūniuoti „Mano tikėjimas žvelgia aukštyn į Tave“ – Red.] Šitie, kurie patikėjo, ištuštino savo Dievo akivaizdoje ir esate užtikrinti, kad niekas jums daugiau nesutrukdytų, daugiau niekada neišpažinsite apie jokių sugebėjimų, ir jūs norite priimti aiškų, gryną, teisingą sprendimą dėl Dievo, baseine yra vanduo, yra ruošiamasi krikštui. Tegul moterys eina man iš dešinės, o vyrai man iš kairės. Krikšto tarnavimas prasidės už akimirkos. Jūs, kurie esate tušti, jūs esate pasiruošę netikėti tuo, ką tarnautojai pasakys, ką bažnytininkai pasakys, ką denominacijos pasakys, bet pasirinksite Viešpaties kelią, patikėsite TAIP SAKO VIEŠPATS, ateikite dabar.

Kol einu tamsioje gyvenimo painiavoje
Ir... (Moterys ateikite štai čia, vyrai štai ten. Štai, koks yra jūsų kvietimas prie altoriaus: „Tie, kurie įtikėjo, atėjo ir buvo pakrikštyti“.) *...mano Vedlys;*
Liepk tamsai pavirsti diena,

*Nušluostyk liūdesio ašaras
Niekada neleisk man nuklysti
Nuo Tavęs į šoną.*

383 Kiek čia šį rytą yra moterų... Aš sakau tai Viešpaties Jėzaus Vardu. Kam iš jūsų gėda dėl tos jūsų trumpos plaukų šukuosenos, ar norite, kad Dievas iš Savo malonės leistu, kad jie jums ataugtų? Telaimina jus Dievas.

Kiek yra susigėdusių vyrų dėl to, kad leidžiate savo žmonai rūkyti cigaretes ir vilkėti kelnes, kurios faktiškai priklauso jums?

Ir Biblijoje pasakyta: „Dievo akyse tai yra bjaurastis“. Ar žinote, kad Dievas negali pasikeisti? Jis negali pasikeisti. Jis turi vieną prigimtį; tai šventumas. Jis negali pasikeisti. Jeigu jūs netapsite tokie kaip Jis, jūs Jo nepamatysite: „Be šventumo joks žmogus neregės Viešpaties“. Ir jeigu ilgų kelių dėvėjimas yra... susuka Dievui pilvą ir vimdo, Jam bloga, ir bjaurastis yra netyrumas, kaip jūs apskritai įsileidote į save tokią dvasią, ir kaip jūs apskritai ketinate patekti į dangų? Kaip jūs pateksite į dangų turėdamas trumpus plaukus, kai Dievas pasakė, kad moteriai kirpti plaukus yra gėda? Ji paneigia esminius, buvimo žmona, principus. Dievas nesikeičia. Tai yra Jo Žodis, drauge, geriau paklausyk. Ir jūs vyrai, kurie leidžiate savo žmonai taip daryti, ar jums ne gėda dėl savęs? Ar jums ne gėda?

387 Nebūkite tokios kaip šalies prezidento žmona. Būkite kaip Dievas. Suprantate? Ištuštinkite iš savęs šią šiuolaikinę pasaulio madą tam, kad Kristus galėtų Save įlieti į jus ir, kad jūs galėtumėte tikrai būti pripildyti Šventąja Dvasia.

Jis negalės to padaryti; Jis negalės to padaryti; tai... tai prieš Jo principus; Jam reikėtų eiti prieš Savo Paties Žodį, o to Jis nepadarys; Jis nepadarys to tol, kol jūs... kol jūs nesusitvarkote su Jo Žodžiu. Jūs turite ateiti... Mes turime prie Šito priėti, prieš galint kažką padaryti. Jūs tai žinote; kiekvienas iš jūsų apie tai žinote. Kas iš jūsų tuo tiki, pakelkite savo ranką. Žinoma, jūs tuo tikite; dabar padarykite kažką dėl to.

389 Dieve, būk mums gailestingas. Kaip mums reikia Jo. Štai mes esame čia, dabar visi kartu. Nepamirškite. Taigi, teismo metu... jeigu aš... aš turėsiu stovėti (o tai gali įvykti dar prieš naktį) ir atsakyti už kiekvieną Žodį, kurį esu pasakęs (Suprantate?); Aš turėsiu su tuo susidurti. Taigi nepamirškite, aš nesu atsakingas už tą neteisybę; mano sąžinė už tai neatsakinga; mano siela už tai neatsakinga; Dievas už tai nėra atsakingas. Jeigu jūs ne... Jeigu jūs stovite tokioje padėtyje ir vis tiek nesijaučiate pasmerkti (Ak!), ką... ką... ką jūs ketinate daryti? Tuomet galite suprasti, kad Dievas su jumis neturi reikalų; jūs žinote, kad peržengėte ribą. Suprantate? Jūs peržengėte ribą. Jūs galite būti toks pats religingas, jūs galite priklausyti bažnyčioms ir panašiai, bet jūs esate peržengęs ribą. Dievo Žodis nusileidžia giliai į vidų ir išlaisvina žmogų. Štai, kas juos sugražina. Suprantate? Tai yra Žodis. Aš prašau bet kurio tarnautojo, bet kurio žmogaus, kad paneigtų Šitai remiantis Dievo Žodžiu. Štai taip. Tai neįmanoma. Suprantate?

391 Todėl būkime tikri Krikščionys. Netgi mes, kurie stengiamės, tie, kurie stengiasi, mes turime būti „pakirsti“ ir nesuvaržyti. Taip, pone. Mums visiems to reikia.

Dieve, pasigailėk manęs. Dieve, paimk mane ir suformuok mane. Turiu norą po šios savaitės eiti į Dievo akivaizdą, kad sužinoti, ką toliau daryti. Dieve, priimk mane. Ką... Viską... viską, kas su manimi susiję (o to yra daug), kas yra nieko verta, Dieve, atkirsk tai, tokia yra mano malda šį rytą. Apipjaustyk mano širdį, ausis, mano būtį. Padaryk mane, Viešpatie, padaryk mane kažkuo, kas... kuo tik tai Jis nori, kad būčiau. Tokia yra mano malda.

„Kuo tik tai aš turiu būti, atkirsk, atkirsk nuo manęs, Viešpatie. Parodyk man Žodyje; pasakyk man; aš eisiu ir tai padarysiu. Leiskite Viešpačiui tai pasakyti ir aš... Aš esu čia pasiruošęs su tuo susitvarkyti. Ką tik tai Dievo Žodis pasakys, tuo aš ir noriu būti. Aš noriu būti... Krikščioniu Dievo Žodyje: „Tegul kiekvieno žmogaus žodis bus melas, o Dievo – tiesa“. Ar ne tokia turėtų būti laiko linkmė, ar ne tai? Būdas, kuriuo jūs tuo tikite?

394 Ar tu ieškai krikštijimo vietos, sūnau? Taip, štai ten gale, broli, kampe. Gerai, štai šioje pusėje.

Daugelis iš jūsų turėtumėte ateiti, vyrai ir moterys, kurie esate krikščionys, kurie turėtumėte... išpažinti savo nuodėmes, kad būtumėte pakrikštyti Jėzaus Kristaus Vardu (Iš šitos pusės, broli.). „...Jėzaus Kristaus Vardu jų nuodėmių atleidimui, ir jie bus pripildyti Šventąją Dvasia“.

396 Taigi, jums, čia esantys katalikai, štai kas yra nuodėmių atleidimas. Jūs sakote, kad bažnyčia turi valdžią atleisti nuodėmes, kaip bažnyčia gali atleisti nuodėmes? Dievas... Jėzus pasakė bažnyčiai: „Kieno nuodėmes atleisite, tiems jos bus atleistos. Kieno nuodėmes sulaikysite, tiems jos bus sulaikytos“. Kaip jie atleido pirmoje... nuodėmes ankstyvojoje bažnyčioje? Jie kvietė juos atgailai ir jie krikštijo juos Jėzaus Kristaus Vardu jų nuodėmių atleidimui, ne į išpažinties būdelę, ne, tikrai ne. Bet jie atgailavo Dievo akivaizdoje savo širdyse, kai kai stovėjo ir jie patikėdavo. „Ir tie, kurie buvo pa... įtikėjo buvo pakrikštyti Jėzaus Kristaus Vardu ir jie buvo pripildyti Šventąją Dvasią“. Amen. Ar jūs mylite Jį? Dabar atsistokime.

397 Taigi, čia yra daug tokių, kurie noriai laukia krikštijimo tarnavimo. Jei yra dar norinčių ateiti, dar tokių, kurie patikėjo, ateikite, iš abiejų pusių: vyrai iš kairės; iš dešinės – moterys. Tikėkite Viešpačiu Jėzumi savo visa širdimi, viskuo, kas yra jumyse. Dabar kartu palenkime savo galvas, kol drauge kartosime šią pavyzdinę maldą, nes dabar pat aš jaučių neįprastą vedimą tai padaryti. Mums palenkus savo galvas, jūs melskitės kartu su manimi [Brolis Branhamas ir susirinkusieji meldžiasi vienu metu – Red.]:

Tėve mūsų, kuris esi danguje, tebūna pašvęstas tavo vardas.

Teateina tavo karalystė. Tebūna įvykdyta tavo valia žemėje, kaip kad ji yra danguje.

Kasdienės mūsų duonos duok mums šiandien.

Ir atleisk mums mūsų nuodėmes; nes ir mes atleidžiame kiekvienam, kuris yra mums skolingas.

Ir nevesk mūsų į pagundą, bet išvaduok mus nuo pikto;

Nes tavo yra karalystė ir galia, ir šlovė per amžius. Amen.

399 Dabar laikykime savo galvas palenktas. Ir aš paprašysiu brolio Nevilio, kad ateitų ir pasakytų palaiminimą, pasakytų tai, ką turi širdyje ir po to paskelbtų apie krikštijimo tarnavimą, kuriam dabar yra ruošiamasi.

Telaimina jus Dievas, tokia yra mano malda. Aš melsiuosi už jus; jūs melskitės už mane. Man tikrai reikia jūsų maldų.

Pamokslas išverstas: 17-11-2018

[garsintas pamokslas: <https://youtu.be/ectVGibRusI>